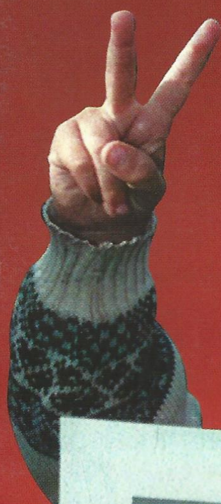
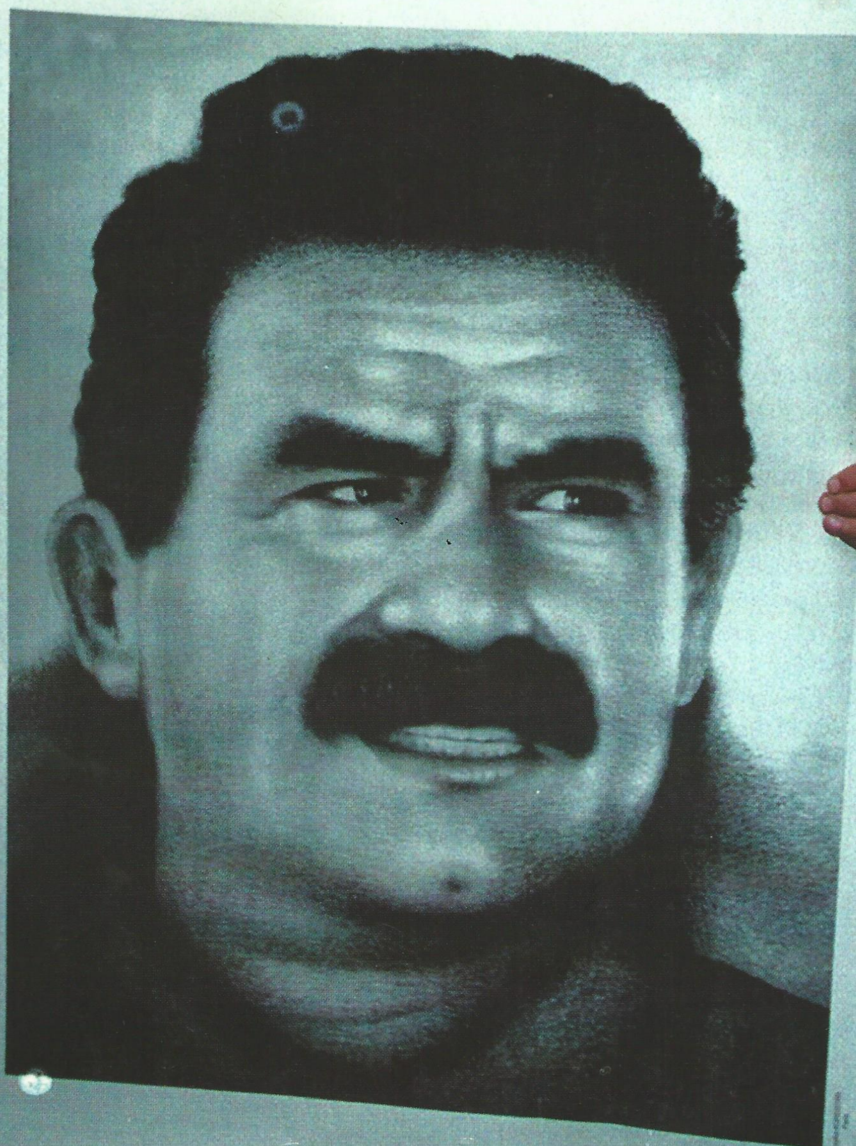
Antifascistisk AKSJON

Mot rasisme, kvinneundertrykkelse kapitalisme og homofobi

Årgang 4 • Nummer 20 • Desember 1998 • 15 kroner

DET GLOBALE MENSTADSLAGET
- NORSK HYDRO SOM IMPERIALIST

5 ÅR ETTER OPPRØRET I CHIAPAS
- OVERGREPENE FORTSETTER

GAY PÅ LANDET
- HOMSEKAMP I BYGDE-NORGE

BLIKK MOT HØYRE: KVASI-NAZI ANDREAS WINSNES HAR SKREVET BOK
- LES ANMELDELSEN

SISTE NYTT: ÜBERSTÜRMFÜHREREN FRA VIKING SKUTT

AfA

AntiFascistisk Aksjon

NUMMER 20 ★ 1998

Dette bladet utgis 4 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

AntiFascistisk Aksjon
Postbox 6689, St. Olavs Plass
0129 Oslo
Tel: 22 11 41 80
Fax: 22 11 23 49

Postgiro: 0826 0738586
E-post: antifa@riksnett.no
AFAs WEB-magasin på Internett: www.antifa.org

Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnelgg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen fra AFA der.

Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.

Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Husk vår antirasistiske tipstelefon: 920 33659

HØYREDREINING = RASISME

Vi har en kraftig høyredreining i samfunnet for tiden. Tilbudene til den fattige delen av befolkningen domineres av strengere straffer og lengre fengselsdommer, samtidig med at offentlige tilbud og støtteordninger raseres. En stadig mindre gruppe rikfolk karrer til seg stadig mer av de ressurser og verdier som burde kommet oss alle til gode. Dette er en politikk som skaper fattigdom og sosiale problemer. For å skjule de virkelige grunnene til problemene i samfunnet er høyrekreftene avhengige av syndebukker som kan avlede folks oppmerksomhet. I skrivende stund er er det tydelig hvordan medier og politikere sammen gjør hva de kan for å presentere unge kriminelle fra bunnen av samfunnet som den store stygge ulven. Løsningen som blir presentert er at om de blir straffet hardt nok, vil problemene for folk flest opphøre. Problemet er bare at så lett er det ikke. At nettopp fattigdom og sosiale problemer er en viktig faktor bak alle disse tragediene som media og politikere blåser maksimalt opp, kommer ikke fram.

På samme måte som kriminelle, er innvandrere og flyktninger perfekte å ofre som syndebukker, for å sikre en fortsatt høyredreining i samfunnet. Ikke bare avledes oppmerksomheten fra hvilke krefter som virkelig er skyld i samfunnsproblemene, i samme slengen gjør det at de samme politikerne som støtter denne utviklinga kan fremstå som handlekraftige når de putter stadig flere i fengsel og kaster enda flere ut av landet. Det er med dette perspektiv vi bør se de utallige hatske og rasistiske utspill og forslag fra Fremskrittspartiet. FrP sprer ikke rasisme fordi de er ideologisk "rasebevisste". De bruker rasisme kynisk for å oppnå andre politiske mål. FrP har helt fra tiden det begynte som Anders Langes Parti, fungert som en magnet på rasister og nazister, siden begge leire har felles interesse av å spre rasistisk argumentasjon. Selvfølgelig er det antifascister sin oppgave å avsløre dette, slik vi i tidligere nummer grundig har dokumentert det, f.eks. i nr. 15/97. Men like viktig er det å sette dette i en sammenheng. For enda verre er det at de stadig flere som ser seg om etter løsninger på problemene sine, lett kan la seg lure av FrPs enkle løsninger, om ingen andre presenterer et alternativ. Utfordringa vår blir å vise at FrPs og høyrekreftenes politikk rammer alle som ikke har ræva full av penger, og ikke bare de utvalgte syndebukk-gruppene. Antifascister bør legge kreftene inn for fullt for å møte denne trusselen i dag. FrP er et klart eksempel på hvilke interesser rasisme tjener. Den rendyrka voldelige fascismen spiller en underordnet rolle i denne sammenheng. Men ettersom folk flest får det verre, vil kreftene som drar mot høyre mye sterkere trenge rasismen som et ledd i sine planer. Tidene forandrer seg, og det samme bør vi. Vi trenger å utvikle nye og virkningsfulle strategier for å møte høyredreininga og FrP-rasismen. Dette bør være en viktig diskusjon fremover. Det er fortsatt en stund til neste valgkamp, men høyredreininga foregår hver dag uavhengig av dette, og det samme bør vår motstandskamp gjøre.

Mumia i overhengende livsfare

USA har 5 millioner av sine innbyggere i fengsel eller under oppfølging av fengselssystemet. Hver tredje svarte mann i California kan ikke delta i valg fordi de er straffedømte. Afroamerikanere utgjør i overkant av 10% av befolkninga, men om lag halvparten av de innsatte i amerikanske fengsler er svarte. Sjøl om halvparten av alle mordofre i USA er hvite, var hele 83% av de som har fått dødsstraff siden 1976 tiltalt for å ha drept en hvit person. Antallet svarte som har blitt dømt til døden i Philadelphia er åtte ganger større enn antallet hvite. USAs rettssystem er totalt gjennomsyra av rasistiske høyrekrefter, og det er dette vi må ha i bakhodet når vi ser på saka til Mumia Abu-Jamal.

Fredag 30. oktober, veldig beleilig rett før guvernørvalget i USA, avviste høyesterett i Pennsylvania Mumia Abu-Jamals anke for ny rettssak. Guvernøren i Pennsylvania, Thomas Ridge, har tidligere lovet at han ville undertegne henrettelsesordren og fastsette Mumias dødsdag med en gang anken hans ble avvist. Nå er han gjenvalgt på den nye høyrebølgen, og med "tøff mot kriminelle"- og "opprydning av dødscellene"-politikk blant kjernesakene under valgkampen. Uflaks for Mumia kan man kanskje si. Men ser man nærmere på saka hans, så er skjebnen hans aldri overlatt til tilfeldighetene fra USAs myndigheter og høyrekrefter sin side...

Mumia Abu-Jamal ble i 1982 dømt til døden for å ha skutt politimannen Daniel Faulkner 9. desember 1981. Da hadde han i en årrekke vært under overvåking av USAs myndigheter som så på hans økende popularitet som radiojournalist i delstaten med bekymring. Mumia var en viktig person for den svarte frigjøringsbevegelsen og blei med sin kritikk av politivold og rasisme innafor landets justisvesen etterhvert en brysom opposisjonell. Så hva gjør man med sånne in the land of freedom? Mumia fikk ikke sjøl velge sin egen forsvarsadvokat, og blei tildelt en som han i ettertid har betegna som totalt udugelig. Dødsdommen hans ble avsagt etter en to dager lang rettssak av en jury som hadde vært gjennom en systematisk utluking av alle svarte medlemmer. Vitner som kunne ha støttet Mumias forklaring slapp ikke til i rettssalen, blant annet et øyenvitne som sier at det ikke var Mumia som skjøt, og sykepleiere som avviste politiets påstand om at Mumia hadde innrømmet drapet samme kveld som det hele skjedde. Nøkkelvitner har seinere trukket sine forklaringer, uten at de har fått forklare seg i en ny rettsbehandling. Dommeren Albert Sabo er berykta for å dømme svarte strengere enn hvite, og har hatt æren av å sende flest svarte til dødscellene siden dødsstraff ble innført i 1976. Nå har han ikke ufortjent fått tilnavnet Dommer Død. Etter først å ha dømt Mumia til døden, har det vært han som i ettertid har behandlet flere av Mumias anker. Nå er det dommeren Ronald Castillo som har skrevet under den endelige avvisningen av Mumias anke. Castillo var statsadvokat og sentral i å nekte Mumia en ny rettssak for ti år siden. Castillo har også vært med på å lage en introduksjonsvideo til bruk i rettssystemet i Pennsylvania, som viser hvordan man kan unngå å få svarte i juryen når svarte er tiltalt. Det er ikke bare dommerne i Mumias sak som har engasjert seg mer enn de blir betalt for for å bli kvitt Mumia. Politiforbundet i USA har blant annet satt inn helsides annonser i New York Times der de argumenterer for Mumias skyld i saka og har organisert aksjoner mot forlaget som har gitt ut bøkene hans.

Mumia har sittet 17 år på dødscelle etter en rasistisk og politisk motivert farse av en rettsbehandling betalt av det amerikanske politiforbundet. Den eneste grunnen til at han fortsatt er i live er nasjonalt og internasjonalt press mot amerikanske myndigheter.

Den nye loven som Bill Clinton innførte i 1996, Anti-terrorism and Effective death, har gitt mange innskrenkinger på dødsdømtes ankemuligheter. Loven gjør at Mumias siste anke ikke kan innebære en ny gjennomgang av saken, og behandlinga tar kun utgangspunkt i den bevisførselen som tidligere rettssaker har godkjent. Dermed ser det ikke lyst ut for Mumia, han er i overhengende livsfare.

Støttearbeidet utenfor murene er det eneste Mumia står igjen med. På en spontandemonstrasjon i New York dagen etter Høyesteretts avgjørelse gikk disse ordene igjen: *If Mumia die, there will be fire in the sky.* Dreper de Mumia, blir de møtt med opptøyer. Visst faen skal de få smake vår vrede over amerikanske myndigheters rasisme og makabre måte å stoppe opposisjonelle på, men det skal skje før de tar livet av en av sine største kritikere!

Støttekomiteen for Mumia Abu-Jamal

Den amerikanske ambassaden får maling som fortjent...

Denne appellen ble holdt utenfor den amerikanske ambassade i Oslo under en demonstrasjon til støtte for Mumia Abu-Jamal lørdag 7. november. Denne dagen var den internasjonale aksjonsdagen for Mumia og ble markert med demonstrasjoner og aksjoner på en lang rekke steder over hele verden. Demonstrasjonen i Oslo ble fulgt opp av et åpent møte, der det videre arbeidet ble planlagt. Den nye og utvidede støttekomiteen vil både drive informasjonsarbeid på gata og jobbe overfor studenter, fagbevegelsen og enkeltpersoner hvis støtte til Mumia kan bli av betydning. Vil du delta i kampanjen, ta kontakt med støttekomiteen på Blitz. Du kan også få med deg venner og kollegaer til å skrive til

Demonstrasjon utenfor den amerikanske ambassaden til støtte for Mumia Abu-Jamal.

Überstürmführeren fra Viking skutt

Fredag 27. november ble Viking-lederen Eirik Solheim skutt av mednazist Terje Sjølie i Nittedal. Solheim ble truffet av 3-4 skudd i noe som har blitt betegna som et internt oppgjør. Drapsforsøket på Solheim kommer som et resultat av den høye voldsfaktoren i nazimiljøet og gjentatte stridigheter om alt fra tysting til krangler om penger og våpen.

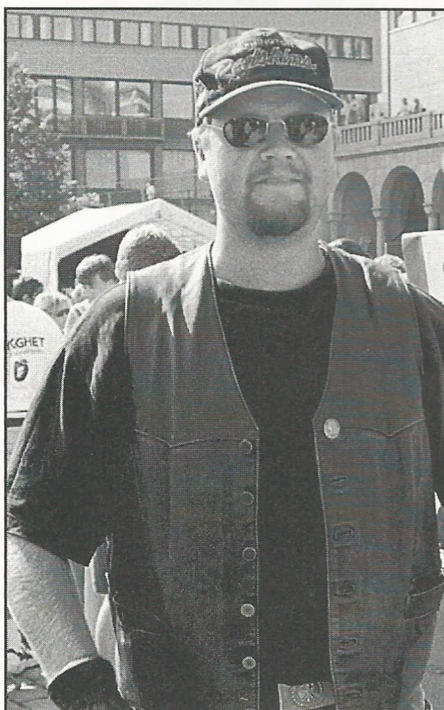
Salg, kjøp og bruk av skytevåpen i nazimiljøet har blitt påpekt et utall ganger av Antifascistisk Aksjon. Det har forekommet flere hendelser de siste 5 åra der nazistene har skutt mot antifascister. Men episoden 27. november ved Li skole i Nittedal har nok en gang vist at nazistene også er villige til å bruke våpen mot sine egne. Som ivrig våpenromantiker falt Eirik Solheim (24) for eget grep dra han ble truffet av fire skudd fra Terje Sjølies .22 kaliber pistol. 23 år gamle Terje Sjølie, kjent under kallenavnet "Psycho", forklarte til politiet at han hadde skutt Solheim i selvforsvar. Ifølge forklaringa hadde nazistene møttes i Nittedal for å komme til enighet om 2-3 forsvunne skytevåpen. Våpnene skal ha tilhørt Sjølie, men andre skal ha stått for skjulinga. Da Sjølie ville ha dem tilbake var våpnene borte og Sjølie skal ha beskyldt sine mednazister for å stjålet og muligens solgt dem. I tillegg har konflikten bakgrunn i de involvertes, og da særlig Solheims ærgjerrighet og vilje til bruk av vold og utpressing mot andre i miljøet.

MASKERTE MENN

Da nazistene ikke kom til enighet bestemte de seg for og møtes dagen etter for å diskutere videre. Men i noe som mest av alt ligner på et arrangert bakholdsangrep ble bilen Sjølie satt i sammen med kameraten Daniel DeLinde (19) avskjært av to biler, en bak og en foran.

Ifølge forklaringa kom to maskerte menn frem fra skogen, en med pistol og en med baseballkølle. De to viste seg å være Kjell Arne Karlengen (26) og Eirik Solheim. En av angriperne rakk å lange ut et fåtall slag mot frontruta på bilen til Sjølie, som raskt spratt ut av bilen og fyrte 5-6 skudd med en .22 kaliber pistol mot Eirik Solheim. Minst tre eller fire av skuddene traff Solheim i overkroppen og i lysken. Sjølie har selv forklart at han visste at Solheim og Karlengen går bevæpna med skytevåpen og at de bærer skuddsikre vester. For å treffe skjøt han derfor mot mageregionen og skuldrene til Solheim. Den skuddsikre vesten reddet trolig livet hans. Selv nazistene frykter sine egnes bruk av skytevåpen.

Umiddelbart etter oppgjøret arresterte Romeriks-politiet nesten alle de involverte. De fleste har forklart seg for politiet. Karlengen har endog anmeldt Sjølie for gjentatte drapstrusler over telefon. I avhør skal en av nazistene også ha oppgitt til politiet om hvor Sjølie lå i dekning.

Viking-leder Eirik Solheim fikk smake egen medisin.

Sjølie ble først arrestert 29. november i en hytte på Hadeland. Til og med i interne oppgjør tas alle midler i bruk. Karlengen har som resultat av oppgjøret anmeldt Sjølie for gjentatte drapstrusler over telefon. Sjølie har på sin side anmeldt Karlengen og Solheim for legemsbeskadigelse og trusler. Nazistenes nedtur etter terrorsaken fra våren 1997 ser ikke ut til å ha noen ende.

KJENTE NAVN

Alle de impliserte i drapsforsøket i Nittedal er kjente navn for Antifascistisk Aksjon. Eirik Solheim bør være kjent for alle. Grunnlegger av Viking, medlem av Anti-Antifa, Fpu og nå sist FMI. I tillegg skriver han for Fritt Forum/Norsk Blad. Solheim var også en viktig kunde hos polititysteren og våpenhandleren Tommy Tangen (20), tidligere medlem det nå nedlagte Norsk Arisk Ungdomsfront. Med seg i Nittedal hadde Solheim 4-5 venner. Kanskje den mest sentrale av dem var Kjell Arne Karlengen. Han har nesten like lang fartstid i nazimiljøet som Solheim og er fast sjåfør når nazistene skal aksjonere eller reise til nazikonserter i Sverige. De tre eller fire andre er også kjent for Antifascistisk Aksjon.

Nestendrapsmann Terje Sjølie har vanka i nazimiljøet samtidig som han har frekventert miljøet rundt VIF-klanen og kampene til Vålerenga. Vennen Daniel De Linde avfyrte flere skudd mot antifascister Oslo sentrum i mars 1998. Et av skuddene traff en forbipasserende jente i beinet. Høsten og vinteren 1997-98 bodde Sjølie i Stockholms gate på Dælenenga. Her arrangerte han en rekke fester for venner og personer fra både nazimiljøet og folk fra VIF-klanen med nazisympatier. I tillegg var Sjølie tilstede i nazihuset på Alnabru ved flere anledninger vinteren 1997. Sist gang han ble observert marsjerte han sammen med Michael Knutsen og andre nazister på Jessheim 1. november 1998.

Splittelsene har ridd nazimiljøet siden tidenes morgen. Nazihuset på Alnabru var sterkt prega av intern slåssing og rivalisering. Den såkalte terrorsaken rett etterpå skjerpa motsetningene ytterligere. Det medførte at bl.a. Tom Eiternes ble satt under harde verbale angrep fra Johnny Olsen. Senere ble det bevist, bl.a. i dette magasinet at Eiternes hadde tysta direkte til Overvåkingspolitiet. I tillegg kommer miljøets utallige slåsskamper, trusler og sending av torpedoer mot venner og allierte. De eneste som har tjent på det er vanligvis lederne i nazimiljøet som hele tiden har kunnet beholde sine posisjoner. Men til og med Eirik Solheim kunne tydeligvis gå for langt. Terje "Psycho" Sjølie ble varetektsfengslet for 14 dager mandag 30. november. Han vil være ute akkurat i tide til blodhevn og juleribbe.

Det globale Menstadslaget

- Norsk Hydro som imperialist -

Under Menstadslaget i 1931 satte Norsk Hydro inn krigsskip, soldater og statspoliti mot streikende arbeidere. I dag settes indisk opprørspoliti inn mot tusenvis av fattigfolk for å fordrive dem fra sine hjem, fordi Norsk Hydro skal utvinne bauxitt; råstoffet for aluminium, i Orissa-provinsen sørøst i India.

Norsk Hydro er fremdeles Norges største industriselskap, med virksomheter innen landbruk, lettmetall, olje/gass og petrokjemi, og har en omsetning på nær 100 milliarder kroner og totalt 38.000 ansatte, 70% av disse utenfor kong Halvhjernes norske hus. Utbytting av arbeidskraft og naturressurser utaskjærs gir nå mer til Norsk Hydros pengebinge enn innaskjærs, noe som medfører en nedtrapping av den norske delen av Hydro. 51% av aksjene i Hydro eies av den norske staten, representert ved Nærings- og Handelsdepartementet, mens 17,1% eies av norske aksjonærer. Resten av aksjene er taktisk spredt på et stort antall utenlandske hender. Mer og mer settes selskapets kapital nå inn i svært aggressive industriprosjekter i fattige deler av verden.

Norske politikere har alltid entusiastisk bidratt med økonomiske incitamenter – det er et penere ord for bestikkelser og uforpliktende handelsavtaler og de mest rosenrøde løfter som krydder for Hydros mer uspiselige imperialistambisjoner. Hver gang statsminister Gro Jagland Bondevik har latt seg omfavne av en diktator etter en meningsløs floskeltale om felles respekt for menneskerettighetene, forsegler kyssene og håndtrykkene gjerne en gullkantet avtale med det trehodede norske industritrollet Hydro, Statoil og Kværner.

Nasjonal-industrien

Norsk Hydro ble startet i 1903 for kommersiell utnytting av professor Kristian Birkelands oppdagelse at nitrogen kan utvinnes fra luft ved hjelp av en kraftig elektrisk lysbue, og deretter blandes med kalk og andre uhumskheter til kunstgjødsel. Kunstgjødsel kunne bare konkurrere med de amerikanske slavedrivernes utvinning av salpeter i Chile hvis elektrisk kraft og menneskelig arbeidskraft i Norge kostet nærmere ingenting. Ingeniøren Sam Eyde hadde tidlig innsett verdiene i norske fossefall og hadde derfor reist rundt i Norge og kjøpt opp fosser for en slikk og ingenting av norske bønder. Eyde eide etterhvert hele 10% av den utbyggbare fossekraften i Norge, og kunne selge besittelsene til Norsk Hydro med enorm fortjeneste, og samtidig ikle seg direktørstillingen for selskapet. Norsk Hydro ble i Unionsoppløsningen fra Sverige en viktig økonomisk støtte for den nye nasjonen, men kanskje enda mer en ideologisk oppstiver for borgerskapets tro på en nasjonal selvstendig industri.

> ***"Vi forventer at Norsk Hydro veier alle de etiske aspektene rundt sitt bauxittprosjekt, og at selskapet legger de samme etiske standarder til grunn i India som hjemme," uttaler næringsministeren.***

Hydros cowboy-tradisjoner

Norsk Hydro fikk ekstrem makt i norsk energiforvaltning gjennom at Eyde hadde tusket til seg fossene for knapper og glansbilder, og mye av denne makten og eiendommen til naturressursene sitter de fortsatt på. Sam Eyde var også en ærekjær mann med stort behov for vitenskapelig anerkjennelse, slik at da professor Birkeland døde, tvang Eyde Hydros ingeniører til å skrive under på at de "helt klart husket" at Sam Eyde hadde vært med på oppfinnelsen av lysbuemetoden. Denne historieforfalskningen gjør at metoden fortsatt heter Birkeland-Eyde-metoden!

Sam Eyde tilførte Norsk Hydro en makttradisjon og cowboystil som i alle år har preget bedriften, og som nå får utspille seg blant stadig flere fattige arbeidere rundt omkring i verden. Eyde og hans ingeniører pleide å være bevæpnet med pistoler når de norske arbeiderne våget å kreve mer lønn og bedre forhold, og det hele toppet seg med at hæren og det facistoide statspolitiet ble satt inn mot streikende arbeidere som forsøkte å stoppe bruken av streikebrytere på Menstad i 1931. Derfor er det i solid gammel bedriftstradisjon når opprørspoliti nå settes inn mot fattigfolk i India.

I 1977 avslørte en pensjonert personalsjef i Norsk Hydro at bedriften i alle år etter krigen hadde et nært og gjensidig samarbeid med Overvåkningspolitiet for å hindre kommunister og radikalere i å bli ansatt på Hydro. I dag har mange lignende forhold blitt dokumentert av Lund-kommisjonen. Hydro har alltid vært de med nærmest samarbeid med det politiske politiet. Også denne bedriftstradisjonen har Hydro har tatt med seg ut i verden, hvor de har etablert bedrifter under politivakthold og

streng kontroll mot eventuelle fagforeninger. Særlig har det blitt slått hardt ned på alle forsøk på å stoppe helsefarlige produksjonsforhold. Selv i Norge ble det tatt svært ille opp i bedriftsledelsen da arbeiderne på Herøya i 1976 krevde at all PVC-produksjon heretter måtte foregå i totalt lukket system, uten eksponering av arbeiderne. Kravet ble svært motvillig innfridd, men så langt har alle protester mot slik farlig produksjon i fattige land blitt stoppet av konsernets interne overvåkning av arbeiderne.

Eksemplet India

Norsk Hydro har siden 1991 vært tungt involvert i det såkalte Utkal-prosjektet i delstaten Orissa, hvor selskapet er én av fire eiere. Prosjektet skal bestå av en bauxittgruve og en aluminafabrikk for et halvfabrikat i fremstillingen av aluminium. Deretter skal produktet fraktes til Norge for ferdigforedling. Utvinning av bauxitt og bygging av en forurensende fabrikk forutsetter at urbefolkningsgruppene i området, som lever av å dyrke jorden, skal tvangsflyttes og deretter livnære seg på andre måter. Det har vært gjentatte desperate protester fra lokalbefolkningen mot tvangsflyttingen, og i mars i år sendte de et åpent brev til den norske regjeringen og det norske folk med bønn om å stoppe prosjektet.

Hydro og deres kumpaner har passet på å gi de lokale myndigheter tilstrekkelige økonomiske fordeler til å utføre det skitne arbeidet med å true folk fra jorden deres. Forvisning og vold skal tvinge urbefolkningen til å gi fra seg sitt livsgrunnlag, mens Hydro toer sine manikyrerte hender og lar sin informasjonsdirektør uttale usmakeligheter som at "konfliktnivået pleier å være høyt i India, så noen protester må man regne med."

Den nyfrelste økonomiske liberalist, næringsminister Sponheim, uttaler at det ikke ville være riktig av staten som majoritetseier i Hydro å overprøve Hydros forretningsmessige vurderinger. "Vi forventer at Norsk Hydro veier alle de etiske aspektene rundt sitt bauxittprosjekt, og at selskapet legger de samme etiske standarder til grunn i India som hjemme," uttaler næringsministeren til Aftenpesten.

Etisk standard

Nå er det vel ikke akkurat sin etiske standard Hydro er kjent for i Norge heller, men i den tredje verden har de latt alle forbehold fare. Nok et grimt eksempel fra India som sier sitt om Hydro-ledelsens livssyn: Norsk Hydro har flyttet deler av sin plastproduksjon til India på grunn av restriksjoner på miljøgifter i vesten. Fremtiden i våre henders NorWatch-prosjekt kunne nylig avsløre at Hydro i sin plastproduksjon i India benytter miljøgiften kadmium. Kadmium er ifølge SFT forbudt som farvestoff i polypropen-plast i Norge. Stoffet er generelt forbudt i plast i Sverige siden 1982 og er strengt regulert i hele EØS-området. Ingen plastprodusenter bruker kadmium i Norge. Likevel vil ikke Hydro stanse bruk av kadmium ved fabrikken Hydro S&S i Pudukottai i India.

Lokal kamp mot Hydro

Tilbake til selskapet Utkal Alumina, der Norsk Hydro altså er største aksjonær, som er utbyggeren av den før nevnte bauxittgruven og alumina-raffineriet i delstaten Orissa. Da underkontraktør Orissa Construction Company startet byggingen av en anleggsmur omkring fabrikkområdet i mars i år, ble de kjeppjaget derifra av lokalbefolkningen. Denne anleggsmuren vil ligge som en berlinmur tvers gjennom folks kollektive dyrkningsjord og beiteland.

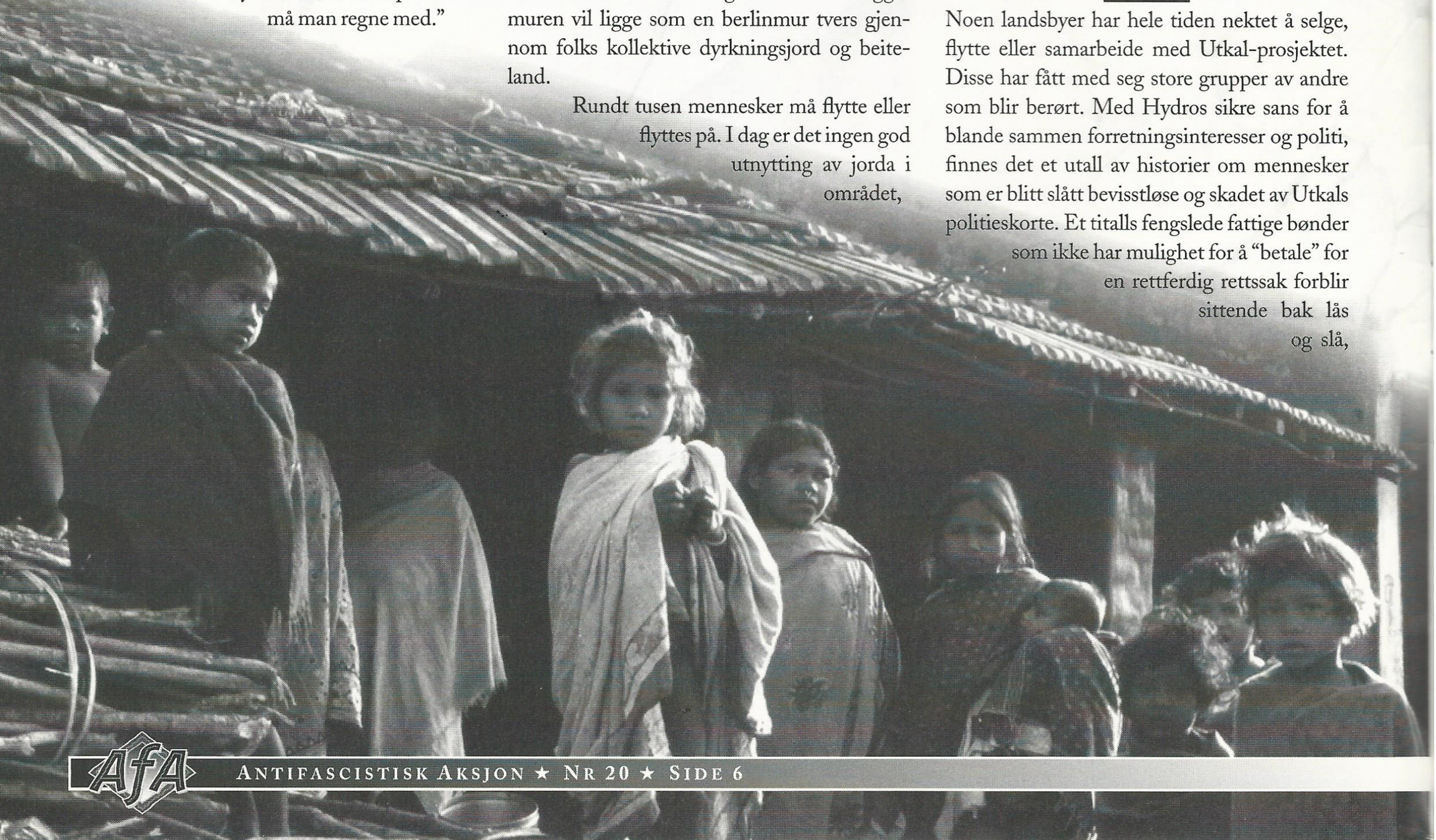
Rundt tusen mennesker må flytte eller flyttes på. I dag er det ingen god utnytting av jorda i området, men vi skal bidra til at de som blir igjen får moderne utstyr og kan øke avlingene. Det hele koker ned til at folk enten kan leve og dø som de alltid har gjort, eller at man legger grunnlaget for en høyere levestandard, iallefall sett med vestlige øyne," sa Hydros informasjonssjef Helge Stiksrud til avisa Klassekampen, og oser av rasistisk nedlatenhet med slike uttalelser. Et mer sannsynlig anslag er at flere titusener av mennesker mister adgang til felles beiteland, i tillegg til de minst 5000 mennesker som skal tvangsflyttes. "Å leve eller dø som de alltid har gjort," stinker av griske, hvite manns koloniarroganse.

> ***Vi sendte en rettslig anmeldelse til politimesteren, men han bare rev den i stykker og sa at hvis vi lagde mer problemer skulle de drepe oss.***

De berørte grupper er i hovedsak lavkastegrupper som er blant Indias og verdens fattigste. Deres kultur og religion er sterkt knyttet til naturen. De er svært lite integrert i pengeøkonomien, og har begrenset adgang offentlige helsetjenester. Store skog- og jordbruksarealer "eies" og brukes felles, og kun et fåtall har skjøte på privat eiendom. Pengeerstatning for jord er et meningsløst og uforpliktende løfte i denne sammenhengen, for jorda er ikke "deres" — den tilhører alle som har levd før dem og alle som kommer etter dem.

Motstand

Noen landsbyer har hele tiden nektet å selge, flytte eller samarbeide med Utkal-prosjektet. Disse har fått med seg store grupper av andre som blir berørt. Med Hydros sikre sans for å blande sammen forretningsinteresser og politi, finnes det et utall av historier om mennesker som er blitt slått bevisstløse og skadet av Utkals politieskorte. Et titalls fengslede fattige bønder som ikke har mulighet for å "betale" for en rettferdig rettssak forblir sittende bak lås og slå,

og utstrakt korrupsjon fra myndighetenes side gjennomsyrer prosjektet. Allerede i oktober 1996 skrev indiske fattigbønder et brev til daværende næringsminister Jens Stoltenberg, underskrevet med 5000 tommelavtrykk, hvor de protesterte mot Utkal-prosjektet. Den påstått elskverdige minister svarte aldri, og brevet ble antagelig arkivert på Langt vekk.

Den 23. mars i år ble nok et brev med 5980 underskrifter eller fingeravtrykk overlevert til Nærings- og handelsdepartementets nye minister, Venstres Sponheim. Brevet ba den norske stat, som majoritetseier av Norsk Hydro, innstendig om å stanse prosjektet. Denne regjeringen, som både pynter seg med en Verdikommisjon og til og med en menneskerettighetsminister, fant bare å være "urolig" over prosjektet, men ville ikke gripe inn mot en god forretning for Hydro.

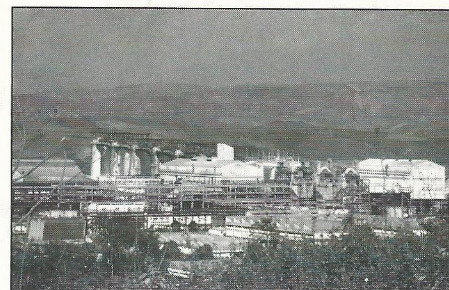
Hydros informasjonssjef Stiksrud anslo overfor Klassekampen at bauxittgruvene er drivverdige i 60 år, og i tillegg til gruvedrift altså et aluminaverk samt en jernbane for viderefrakt av halvfabrikata til utskipning. Norsk Hydro vil investere nærmere tre milliarder kroner i prosjektet, og forventer stor profitt på grunn av økt bruk av aluminium på verdensmarkedet. I dette griske perspektivet er det ikke plass til urbefolkningens behov. Disse har det blitt overlatt til det ekstremt voldelige indiske politiet å slå ned.

I en av NorWatchs mange rapporter fra Hydro-eide overgrep siterer vi et intervju med Lochhma Mahji, en av kvinnene som ble overfalt av politiet etter at de hadde satt opp en veisperring for å stenge aluminiumsfolkene ute fra landsbyen og jorda deres:

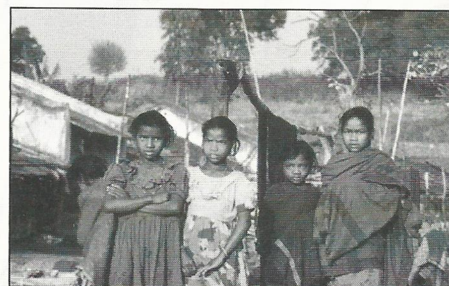
(...) Klokken fire om morgenen den 5. januar fikk vi beskjed om at en lastebil og fire jeeper var på vei, og at politiet var i gang med å fjerne veisperringen vår. Jeg dro dit med en gang. Representanter fra de lokale myndighetene og politiet var der, og vi spurte dem: Hvorfor fjerner dere veisperringene? Vi forsøker å bevare jorda vår, vi forsøker å overleve. Hvis dere tar bort veisperringene, mister vi jorda og hjemmene våre. (...) Politiet griper nå de andre kvinnene som er der og kaster dem på bakken. Jeg protesterer. (...) Hvem har gitt dere tillatelse til å angripe oss? Politiet presset meg tilbake med geværskjeftene. Skal dere skyte meg – vil dere drepe meg? Jeg er ikke redd. Jeg står for det jeg kjemper for, og jeg er villig til å dø for det. Politiet samlet seg omkring meg og slo meg tre ganger med køllene over beina. Jeg kollapser og besvimer. Samtidig angriper politiet de andre og kaster tåregassgranater. Syv politimenn løfter meg opp og sier at de skal bære meg hjem. Jeg roper: Hvordan våger dere å røre meg? De slår meg nå med jernrør for å få meg til å reise meg. (...) En politimann drar meg i bena, og jeg har forferdelige smerter, men jeg sparker politimannen i ansiktet. To politimenn griper meg i håret og trekker meg opp til veisperringen. (...) 17 kvinner ble skadd i konfrontasjonen, dessuten seks barn og syv-åtte menn. Av disse var det flere gamle mennesker. Vi tok de hardest skadde til politistasjonen for å anmelde overgrepet, men politiet sa at ingen av de overordnede var til stede slik at de kunne ta imot en anmeldelse. Vi sendte derfor en rettslig anmeldelse til politimesteren, men han bare rev den i stykker og sa at hvis vi lagde mer problemer skulle de drepe oss. (Vi har hentet dette intervjuet fra NorWatch nr 4/98. Det er oversatt og noe redigert av oss.)

RENE HENDER

Norsk Hydro har aldri innrømt at de kjenner til overgrepene mot urbefolkningen i Utkal-prosjektet, men forsøker å renvaske seg med at de kun har aksjer i prosjektet og intet direkte utbyggeransvar! Gangsterkapitalister opptrer alltid slik, med lokale håndtlangere som gjør det skitne arbeidet. Norsk Hydro behøvde heller aldri å stå til rette for Menstadslaget eller kommunistforfølgelsen, fordi de hadde lydige voldsmenn i politiet under ledelse av nazisten Jonas Lie og ryggdekning av forsvarsminister Quisling. Hadde det ikke vært for Fremtiden i Våre Henders NorWatch-prosjekt ville det heller ikke i dag blitt stilt ubehagelige spørsmål til Hydro-ledelsens globale Menstadslag, for her i landet er man stolte av norske kapitalister som ekspanderer ute i verden. Norsk Hydro er for øyeblikket det 305. største selskapet i verden. Det er faktisk på tide at de blir møtt som de svinene de helt åpenbart er!

Nako, en fabrikk svært lik den Hydro skal bygge, gir oss et bilde av hvordan det kommer til å se ut i Utkal.

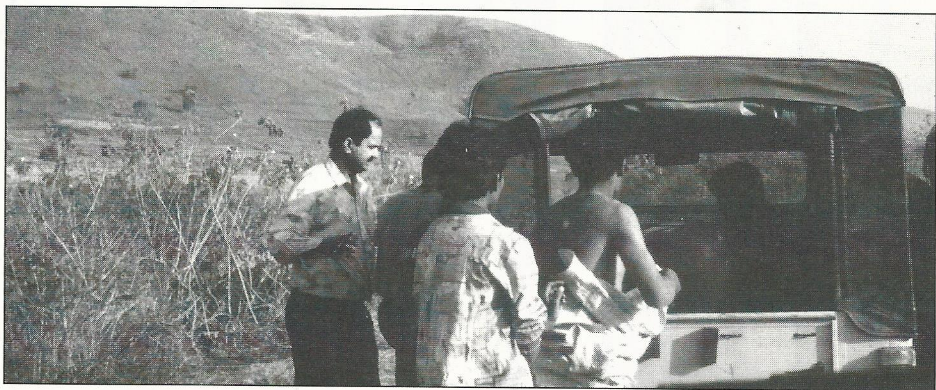

Innbyggere i Kucheipadar, landsbyen som mister mest jord. Det er også her motstanden er sterkest.

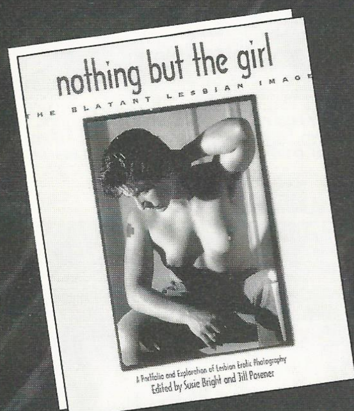
Hydro eier 40% av aksjene i selskapet Utkal Aluminia og er selskapets største deleier. Firmaet driver utbygging i området og er ansvarlig for tvangsflytting av urbefolkninga.

Alle bildene er utlånt fra NorWatch.

Disse direktørene river av seg klærne for å kunne gi etter for en febrilske kløe, etter at en sint 8-åring fra Kucheipadar kastet kløpulver inn i bilen deres da de skulle kjøre bort fra lokalbefolkningas veiblokkade.

Parodi på Playboys midtside-bunny: Honey Lee Cottrell's selvportrett Bulldagger of the season. «Honey Lee's dark eyes burn holes right through Amerika's worst fears for their daughters.»

Nothing but the Girl

I vårt temanummer om homofili (AntiFascistisk Aksjon nr. 18) brukte vi en del bilder fra boka «Nothing but the Girl», redigert av Susie Bright og Jill Posener. Vi synes både boka og diskusjonen rundt den fortjener en nærmere presentasjon. Her hos oss har den ført til mange fruktbare diskusjoner rundt spørsmål som: Hva er porno? Vi er oppfostret i et samfunn bygd på en gammel kristen moral, hvordan virker det inn på vår tenkning? Hvordan slåss mot porno ut fra et feministisk og ikke-moralsk perspektiv?

De to lesbiske redaktørene av boka hadde et ønske om å lage en samling av gode lesbiske erotiske bilder. Menn har i årevis tatt bilder av kvinner som har sex sammen, men disse bildene blir gjerne tatt ut fra menns egne behov, ut fra hvordan menn ønsker å se kvinner sammen. De kvinnelige fotografene i «Nothing but the Girl» har tatt bilder av kvinnelig lyst, av seksuelle uavhengige kvinner og av seksuell glede.

Selvbevisstheten rundt lesbiske erotiske fotografier oppstod på 70-tallet i USA. Da sto tanken om seksuell frigjøring sterkt. Feminismen, homokampene i San Fransisco og en motkultur på seksuell oppdragelse og oppdagelse gjorde sitt.

Susan Bright mener at hadde det ikke vært for feminismen, ville det vært umulig for jenter å lage sine egen erotikk. Det begynte som en protest mot gutteklubben og mot en porno laget for å tilfredsstille menns siklende blikk. Det var ment som et slag i ansiktet på det heteroseksuelle samfunnet, og en hyllest til mangfoldet. Helt fra starten var det enormt mange frivillige bidragsytere, som dedikerte sitt arbeid til sannhet, frihet og knusing av de forbanna skapene. Det var womens liberation og gaypower.

Mange feminist-tidsskrifter på den tida var livredde for konsekvensen av å assosiere antisexisme med det å være lesbisk. Det var til og med diskusjoner om det var riktig å være åpen lesbe og kjempe for lesbiske rettigheter. Men lesbene var allerede på banen på det politiske grunnplanet, de deltok i borgerrettighetskampene, og mange lesber brøt med den mannlige venstresida, brøt med det romantiserte heteroseksuelle miljøet for å lage sine egne samfunn. De var umulige å usynliggjøre, selv om deler av venstresida helst hadde sett at de hadde forblitt i skapene sine, og holdt sine kontroversielle idéer for seg selv.

Erotikk, takk

Feministiske fotografer reagerte med forakt på Playboys fremstilling av kvinnen, det var som å se på en «lenket og dressert puddel». Når lesbiske feministiske artister nå begynte å presentere sine bilder av kvinner var det for å vise hele spekteret av kvinnekropper; korte, tykke, lange, hengslete, sorte, hvite, gamle og unge, med hår der hår gror, med og uten bryster, kvinner som de virkelig er. Feministenes bilder avviste tanken om at visse kropper ikke kunne være vakre. De avviste Playboys «bunny» til fordel for «the bulldagger».

Snart startet diskusjonen om det var mulig å fremstille sex uten at det ble pornografisk, en diskusjon som fortsatt er aktuell. Noen mente at en slik synliggjøring av lesbisk seksualitet ville ødelegge for resten av kvinnebevegelsens krav. De var redde for å bli skitnet til, for ikke å bli tatt seriøst. Noen reagerte med skam, andre mente det var sexistisk. Erotiske bilder av kvinner kan alltid misbrukes. Du har ingen garanti for at menn ikke vil tenne seksuelt på bildene. Noen mener at alle bilder som viser sex, eller som viser nakne mennesker av den grunn må bli sexistiske. Andre mener at slike bilder nesten alltid vil virke undertrykkende på kvinner fordi de først og fremst henvender seg til menn.

Det er klart grensesettinga for hva som er porno og hva som er erotikk blir uhyre vanskelig. Kvinnebevegelsen har fra tidlig av snakket om seksuell frigjøring som et alternativ til pornoen, men reagerte strengere enn noen da de første forsøkene på dette kom. Det er ikke sånn at vi skal godta porno fordi det er lesber som har laget den, men det er mulig å møte ethvert forsøk på å komme videre med et både åpent og kritisk sinn. Vi er alle oppfostret i et samfunn som bygger sin ideologi på sexisme, rasisme, kristen moral og fordommer. Det er desverre ikke sånn at dette bare er en «sekk» vi har på ryggen og som vi kan kaste av når vi oppdager den. Det sitter dypt i oss, og selv om vi er klar over det og er på vakt, preger det tankene våre.

Bier og blomster

God litteratur blir godtatt av veldig mange selv om den inneholder seksuelle beskrivelser. Når vi leser en bok som inneholder en seksuell episode, reagerer vi ikke så lenge boken er godt skrevet og den seksuelle scenen passer inn i sammenhengen, og så lenge det ikke er sexistisk. Det samme kan ikke sies om et bilde, uansett hvor godt det er rent fotografisk. Det er synd hvis kvinnebevegelsen skal gå sammen med kirken i forreste rekke for å stanse bilder av nakne mennesker. Det er klart man skal fortsette å slå beinhardt ned på sexisme, men nakne kropper er ikke ensbetydende med sexisme. Susie Bright sier det sånn: «I've seen the feminist movement bring these pictures to life, and I've seen that same movement try to suppress its own liberating results.»

Fotografen Tee A. Corinne fortalte at hun i begynnelsen tok erotiske bilder av hender og blomster på oppdrag for feministiske tidsskrifter, fordi de ikke ville trykke hennes bilder av nakne kvinner eller kvinnelige kjønnsorganer. Lesbiske hender kan være et veldig erotisk motiv, og blomster er gode metaforer for den kvinnelige kropp, men disse bildene ble også et tegn på det som ikke kunne sies, det som ikke kunne vises i det lesbiske miljøet uten at en fikk masse dritt for det.

Lesbisk erotisk fotografi som viser styrke og annerledeshet provoserer mange menn fordi den ødelegger forestillingen om kvinner som deres eget sexobjekt, som noe kun de kan tilfredsstille. Disse bildene viser sterke kvinner som utmerket godt klarer seg uten menn.

Vi mener likevel ikke at alle lesbisk erotiske fremstillinger er gangbare. De kommersielle pornobladene har forlengst oppdaget at dette er salgbart. Men de viser lesbiske kvinner som menn vil ha dem, der det lesbiske bare er et slags vorspiel for den virkelige sexen, sexen med en mann. Vi så det sist her i Oslo med bandet «Rockbitch», som spilte på lesbisk erotikk for å selge, en lesbisk erotikk kun ut fra mannens behov og lyster, og bandets egen lyst på raske penger.

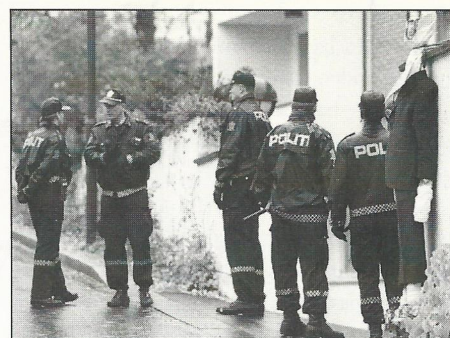
En bøtte kaldt vann

Selv om det har vært store uenigheter blant feminister om erotikk og seksualitet har det lenge vært stor enighet om kvinners behov for å utforske sine egne kjønnsorganer, om kvinnelig masturbering og bevissthet rundt dette. Hos menn er dette en selvfølge. Kommersiell porno var lenge den første og eneste anledningen for kvinner til å se andre kvinners kjønnsorganer, hvordan ser de ut, er min normal? Mange blir fortsatt flaue over å se bilder, gode fotografier av kvinnelige kjønnsorganer (noe fotografene i denne boka virkelig har lyktes med). Hvis det ikke var et så strengt tabu rundt nakenhet og kvinners selvkunnskaper ville det ikke være så kontroversielt. Derfor er det viktig å skille mellom sexisme og moralisme. Vi er imot et pornosyn der naken kropp er tabu, og der alle bilder av nakne mennesker blir betraktet som porno. Vi mener det finnes gode fotografier av nakne mennesker, noen av dem er erotiske, andre er bare ganske enkelt gode fotografier eller dårlige fotografier.

Jill Posener sier i forordet til boka at selvfølgelig sjokkerer bilder av lesbisk sex, sjokkerer som en bøtte med kaldt vann. «Vi vet kanskje, som lesbiske fotografer, at denne boka vil forferde og til og med frembringe avsky hos de som helst så at vi ikke eksisterte. Det forstyrrer og fornærmer til og med erklærte lesbiske som har et syn som er for snevert til å ønske de på kantene velkommen.» Videre sier hun: «Kjærligheten mellom kvinner, seksualiteten mellom kvinner, leken oss imellom, utforskningen, og sannheten om lesbisk sjøllagde seksuelle definisjoner, det er det som feires og settes pris på i denne boka.»

«Nothing but the Girl» er ikke laget for å tilfredstille menns behov. Det er en stolthet i bildene, lesbisk stolthet. Her presenteres S/M, butch & femme, og bilder av det kvinnelige kjønnsorganet slik du aldri har sett det før. «Modellene» er ofte elskere i det virkelige liv, eller kjenner hverandre godt. Det er selvbevisste lesber som gjør dette fordi de vil vise andre hvor vakker lesbisk sex er. Men bildene er bare halve boken. Susie Brights essays om sex, Dyke, Cunt og Butch følger bildene. Fotografene forteller også sin historie om hvordan det var å komme ut av skapet, om sitt syn på S/M, om da de tok første bildene og mye mye mer. «Nothing but the Girl» forteller historien om lesbisk feministisk erotikk i USA. Vi synes det er en ærlig og vakker bok.

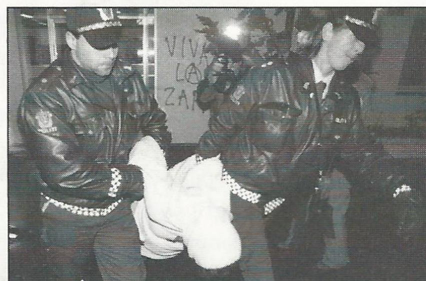
Zapatas Ambassade

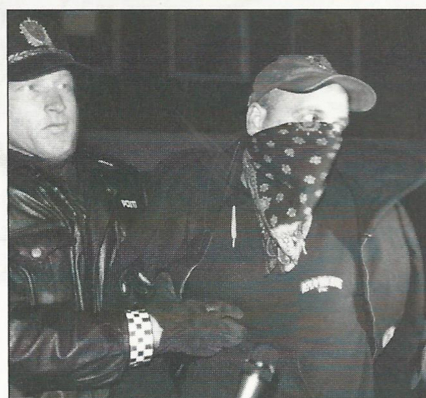

Onsdag 21. oktober okkuperte ti personer den meksikanske ambassaden i Oslo og skapte liv og røre i et ellers så stille og dannet strøk av byen. Den vellykkete aksjonen var i regi av Solidaritetsgruppa Zapata på Blitz og vakte oppmerksomhet i hele Europa, samt i Mexico.

Overtakelsen av ambassaden gikk raskt og smertefritt, og før vi visste ordet av det var den erklært for zapatistisk territorium. Våre krav var løslatelse av alle politiske fanger i Mexico, hæren ut av Chiapas og at San Andrés-avtalen skal bli overholdt av den meksikanske regjeringa. Aksjonen ble gjennomført utfra et behov om å rette offentlighetens oppmerksomhet mot overgrepene mot urbefolkninga i Chiapas, samtidig som vi ønsket å uttrykke vår solidaritet med zapatistene og deres kamp for frihet, rettferdighet og et liv i verdighet. Ambassaden ble holdt i tre og en halv time og pyntet opp med zapatistiske effekter, flagg, bannere og slagord før politiet arresterte oss. Vi ble holdt i arresten i 24 timer og er foreløpig sikta for å trenge oss inn på annen stats territorium og opptre fornærmende overfor personalet. Vår representant på utsiden, som tok seg av det store presseoppbudet, måtte forlate åstedet etter å ha blitt trakassert av POT. Men ettersom den meksikanske ambassadøren var i begravelse på Island, fikk vi som var på innsiden ekstra tid til å fremme våre krav og belyse situasjonen i Chiapas.

Vi har i etterkant av okkupasjonen mottatt en flom av gratulasjoner og solidariske hilsener fra kamerater i Europa og Mellom-Amerika. Det er desverre ikke plass til alle her, men vi har valgt ut et par stykker som vi satte spesielt pris på.

Kamerater:

Vi har med glede mottatt nyheten om okkupasjonen av den meksikanske ambassaden i Oslo, for å kreve frihet for de politiske fangene og oppfyllelse av San Andrés-avtalen.

Vi setter, som alltid, pris på det arbeidet som den internasjonale solidariteten utøver for å presse den meksikanske regjering til å finne en løsning på kravene fra den kjempende urbefolkningen i Chiapas.

Vi går i denne perioden inn i en ny prosess med møter og dialog mellom det sivile meksikanske samfunn og EZLN, som starter med kunngjøringa av "femte erklæring fra Lacandona-jungelen". Dette skal bli en prosess for mobilisering og sosial organisering i en søken etter fred i Chiapas, og for demokratiet, rettferdigheten og friheten i hele Mexico.

I denne prosessen, vil solidariske handlinger fra dere og fra mange andre i hele verden, slik som internasjonal avvisning av den meksikanske regjerings krigspolitikk, på nytt bli nødvendig og svært viktig for å kunne lykkes i våre mål.

Motta derfor våre mest solidariske hilsner.

Maria og Ulises fra den internasjonale kommisjonen i den Zapatistiske Fronten for Nasjonal Frigjøring (FZLN)

DEN NASJONALE URBEFOLKNINGS-KONGRESS, OPPFØLGINGSKOMMISJONEN

Mexico DF, 24. oktober 1998

Brødre og søstre:

I dag hadde vi møte i oppfølgingskommisjonen i Den Nasjonale Urbefolkningskongressen, hvor vi mottok nyheten om okkupasjonen av ambassaden i Oslo.

For oss har det hatt enorm betydning at det i et land som deres, med en så viktig moralsk tyngde, gis støtte til kravet om oppfyllelse av San Andrés-avtalen.

Vi har alltid holdt fast på at urbefolkningens kamp i Mexico, ikke bare er urbefolkningens eller meksikanernes. Det er en kamp for humanitet, og når kamerater fra andre steder omfavner og beriker den, forstår vi at vi alle har en felles fremtid.

Vi ønsker ikke å overbevise noen om vår virkelighet. Vi ønsker at hver og en bygger sin virkelighet med utgangspunkt i hva man vet og føler. Og hvis disse virkelighetene nærmer seg hverandre og forstår hverandre, da har vi bygd en vei som vi kan fortsette på sammen.

Vi beklager arrestasjonen av deres kamerater, som også er våre. Vi vet at systemet er intolerant både her og der. Men vi sender en solidarisk omfavnelse til de som har våget å kjempe og ikke lar seg knekke, ikke lar seg true til taushet, ikke vender det døve øret til.

For en verden hvor det er plass til mange verdener!

Aldri mer et Mexico uten oss!

Oppfølgingskommisjonen i den nasjonale urbefolkningskongressen

Union de Comuneros Emiliano Zapata
Organizacion Nacion Purepecha Zapatista
Consejo Guerrerense 500 Anyos de Resistencia Indigena
Tata Cardenas, Xoxocotla, Morelos
Ce-Acatl, AC
Tarahumara
UPN-Ajusco
Calpulli Teotihuacan
Frente Popular del Sur de Veracruz
Coordinadora Nacional de Pueblos Indios
Frente Democratico del Oriente de Mexico Emiliano Zapata
Maderas del Pueblo del Sureste
Consejo Indigena del Uxpanapa
Foro Estatal Indigena de Oaxaca
Novoa
Foro Maya Peninsular
Xi'Nich

5 år etter opprøret i Chiapas:

Overgrepene fortsetter

Massakren på 45 tzotzil-indianere i Acteal, Chiapas i Mexico, 22. desember i fjor satte verdens søkelys på krigen som i snart 5 år har blitt ført mot urbefolkningen sørøst i landet. I dag, 11 måneder etter, er krigen kraftig trappet opp, og konflikten synes lenger fra en fredelig løsning enn noensinne.

Massakren i Acteal utløste kraftige nasjonale og internasjonale reaksjoner. I februar i år demonstrerte 100.000 mennesker i Mexico City i protest mot regjeringens overgrep og folkemord i Chiapas. Støtteerklæringer til ofrenes familier strømmet inn fra hele verden. I Europa, USA og Latin-Amerika ble det gjennomført demonstrasjoner og aksjoner til støtte for zapatistenes kamp i Chiapas. Sterkt nasjonalt og internasjonalt press førte til at en etterforskning for å finne de skyldige ble iverksatt, og det ble foretatt noen arrestasjoner. Håndfaste bevis på regjeringens nære forbindelser til de paramilitære gruppene kom fram i medienes søkelys. Men istedenfor en rettsforfølgelse av de medskyldige, avsatte regjeringen de politikerne som kunne bli og ble satt i forbindelse med massakren. Blant disse var guvernøren i Chiapas, Julio Cesar Ruiz Ferro og innenriksminister Emilio Chuayffet. Uten at den nye innenriksministeren, Fransisco Labastida Ochoa, eller Roberto Albores Guillen, den 6. guvernøren i Chiapas siden zapatistopprøret i '94, har tatt noe som helst initiativ mot en fredelig løsning av konflikten. Snarere tvert imot.

Razziaer mot autonome kommuner

I de 11 månedene som har gått siden den blodige massakren, har krigen mot zapatistenes støttebaser blitt trappet opp. Regjeringens svar på massakren har vært å sende enda flere soldater til Chiapas. Halvparten av den meksikanske føderale hæren, ca. 70.000 soldater, er i dag stasjonert i Chiapas. Det har ikke blitt gjort noe for å avvæpne de paramilitære gruppene, som har økt i antall og opererer i stadig større områder. Presset på de sivile zapatiststøttebasene er enormt. Autonome kommuner og landsbyer i den EZLN-kontrollerte sona er i dag nærmest totalt omringet av hæren. I løpet av noen få måneder på vårparten i år gjennomførte hæren, i samarbeid med sikkerhetspoliti og paramilitære, en rekke razziaer mot autonome kommuner og landsbyer. Den første av de mer alvorlige militæroperasjonene ble gjennomført under innvielsen av den autonome kommunen Ricardo Flòres Magon i landsbyen Taniperla. I løpet av to dager hadde hær, politi og medlemmer av den paramilitære gruppa MIRA fordrevet alle mennene fra landsbyen, okkupert det autonome kommunehuset samt skolen, plyndret og ødelagt kooperativer og hus. Syv personer tilhørende det autonome lederskapet ble arrestert sammen med en meksikansk menneskerettsobservatør og en universitetsprofessor. Tolv utenlandske observatører ble også arrestert og umiddelbart utvist fra landet. I dagene som fulgte opprettet hæren og folk fra MIRA en permanent okkupasjon av den autonome kommunen.

Fire dager senere, 14. april, angrep 800 soldater og politi den autonome landsbyen Diez de Abril. Menn, kvinner og barn ble brutalt banket opp og mange, spesielt blant barna, ble senere syke etter å ha inhalert store mengder tåregass. Under den tre timer lange operasjonen ble hus, kirken, skolen og kvinnekooperativet plyndret for penger, redskaper, mat og personlige eiendeler. Tilsammen har landsbyen rapportert et materielt tap på over 250.000 pesos (ca. 350.000 kr). Tre norske observatører ble arrestert, og fikk en brutal behandling før de ble sendt ut av landet. Også en landsbybeboer, 17 år gamle José Alfredo Lòpez Mèndez, ble arrestert. Han ble bragt til et av delstatens fengsler og utsatt for svært alvorlig tortur.

I landsbyen Ampero Aguatinta, senter for den autonome kommunen Tierra y Libertad, ble 61 innbyggere arrestert og et større antall såret i en militæroperasjon utført av sikkerhetspoliti, føderalt politi, paramilitære og den meksikanske hæren. Som i Taniperla innledet soldater og paramilitære med operasjonen en permanent okkupasjon av kommunesenteret.

Kommunen Nicholas Ruiz er lovlig styrt av opposisjonspartiet PRD (Partido de la Revoluciòn Democratica) i samarbeid med zapatiststøttebasene i kommunen. 3. juni ble kommunesenteret angrepet av 3000 soldater fra den meksikanske hæren, politi og medlemmer av den paramilitære gruppa Los Chinchulines. 167 mennesker ble arrestert i operasjonen, og mange flere blir banket opp og skadet av tåregassgranater.

Ny massakre

Tidlig om morgenen den 10. juni i år ble en større militæroperasjon gjennomført i San Juan de la Libertad, autonom kommune siden 1995. Soldater fra den meksikanske hæren og politi angrep først det autonome kommunehuset i San Juan de la Libertad. Alle de tilstedeværende ble arrestert, blant dem rådmannen i kommunen. Disse ble banket opp og torturert før de ble fraktet til Cerro Hueco-fengselet. I timene etterpå deltok en styrke på 1200 soldater og politi, guidet av lokale PRI-medlemmer, i en

aksjon mot de tre zapatista-landsbyene Union Progreso, Chavajeval og Obregon. Det ble satt inn helikoptre og pansrede kjøretøyer i angrepet. Operasjonen resulterte i 8 drepte, mange alvorlig skadde, ca. 60 innbyggere ble arrestert, flere er «forsvunnet» og mange barn, eldre og kvinner måtte flykte opp i fjellene. Regjeringsstyrkene gjennomførte en razzia i husene, kirken og skolen, spiste av matreservene, drepte dyrene og plyndret kooperativene. En av de drepte ble skutt under operasjonene, mens de syv andre ble arrestert med mindre skader. Likene deres ble returnert til landsbyen tre dager senere, mange av dem torturert til det ugjenkjennelige.

Disse operasjonene er blant de mest blodige i løpet av de siste månedene, men også en rekke andre landsbyer i den autonomt organiserte sona har det siste året merket opptrappingen av krigen. Hundrevis av sivile zapatister har blitt arrestert og sitter på ubestemt tid under svært kummerlige forhold i delstatens fengsler. Et ukjent antall er «forsvunnet» og drept. Befolkningen i de autonome områdene blir daglig utsatt for trusler og trakassering av soldater fra hæren og paramilitære grupper. Chiapas har i dag over 20.000 interne flyktninger som følge av krigen. De fleste av disse lever i dag i improviserte flyktningeleire under svært vanskelige forhold. De er avhengige av matforsyninger fra hjelpeorganisasjoner, og de improviserte telthusene av stokker og plastduker gir liten beskyttelse mot regn og kulde. Mangelen på medisiner er prekær og barnedødeligheten voksende. I tillegg lever flyktningene i mange områder, spesielt i nordsona og Los Altos, under en konstant trussel fra paramilitære og soldater fra hæren.

De sivile støttebasene i seg selv utgjør også, med sin autonome organisering, en trussel mot den makta regjeringspartiet PRI har tviholdt på siden 1929.

Denne langvarige lavintensitetskrigen er et ledd i myndighetenes strategi for å svekke EZLN. Men de sivile støttebasene i seg selv utgjør også, med sin autonome organisering, en trussel mot den makta regjeringspartiet PRI (Partido Revolucionario Institutional) har tviholdt på siden 1929.

Autonom organisering

I desember '94 brøt zapatistene den meksikanske hærens omringning av Lacandòn-jungelen og tok kontroll over byer og landsbyer langt utenfor det som ble sett på som konfliktsona. 38 autonome kommuner erklærte seg som uavhengig zapatistområde, og flere har kommet til senere. Den autonome «frisona» utgjør i dag over en tredjedel av delstatens territorium.

I disse områdene blir ikke myndighetene fra PRI anerkjent. Zapatistene organiserer sine egne autonome maktsentra og sitt eget produksjons- og handelssystem. Med denne organiseringa bygger de et folkelig styrt alternativ, til inspirasjon for de 52 andre urbefolkningsgruppene og millionene av fattige i landet. Denne kampen og organiseringa for et reelt demokrati er en alvorlig trussel mot PRI-styrets mangeårige diktatur. Såvel som en trussel mot internasjonale næringsinteresser som i århundrer har fått herje nærmest fritt i Mexicos naturrike områder, med den fattige befolkningen som billig arbeidskraft. Når den meksikanske regjeringen risikerer sitt demokratiske ansikt utad med krigen i Chiapas, forteller det sitt om nesegrus respekt for internasjonale næringsinteresser og frykt for tap av makt.

San Andres-avtalen

Nettopp retten til autonom organisering og autonome styringsformer for Mexicos urbefolkning, var en svært sentral del av den fredsavtalen som i 1996 ble underskrevet av EZLN og regjeringen.

Allerede i slutten av februar 1994 ble fredsforhandlinger innledet mellom regjeringen og EZLN. Biskop Samuel Ruiz fungerte som megler i de første forhandlingene og tok i august samme år initiativet til CONAI (Comisiòn Nacional de Intermediaciòn). Dette fredsforumet, satt sammen av folk fra det sivile samfunnet, virket som fredsmegler i forhandlingene og i senere møter inntil det oppløste seg selv i juni i år. I forbindelse med vedtagelsen av en lov for fred og dialog, ble freds- og forsoningskommisjonen COCOPA (Comisiòn de Concordia y Pacificaciòn) dannet i mars '95. Kommisjonen ble satt sammen av representanter fra de forskjellige politiske partiene i kongressen.

En zapatista-landsby, San Andrès Larrainzar ble valgt som permanent forhandlingsbase. Her ble avtalen om Urbefolkningens Rettigheter og Kultur, det første av i alt seks forhandlingstemaer, underskrevet 16. februar 1996 av den meksikanske regjeringen og EZLN. En måned senere ble det neste forhandlingstemaet påbegynt. Disse forhandlingene stagnerte etter kort tid ettersom myndighetene ikke viste noen vilje til å diskutere zapatistenes krav om nasjonale politiske reformer. Etter å ha konsultert med landsbyene i den autonome sona, avbrøt zapatistene forhandlingene 29. august 1996. De framsatte visse krav for gjenopptakelse av en dialog med statsmakten. Sentralt blant disse var: Øyeblikkelig oppfyllelse av den allerede inngåtte avtalen, løslatelse av alle politiske fanger beskyldt for å være zapatister, en slutt på hærens og politiets trakassering og overgrep mot urbefolkningen i den autonome frisona, samt avvæpning av de voksende paramilitære gruppene. Kravene står i dag, over tre år senere, ennå ubesvart.

San Andrès-avtalen for Urbefolkningens Rettigheter og Kultur var ikke kun en avtale mellom regjeringen og ledelsen i EZLN. Under hele dialogen og forhandlingsprosessen mellom de to partene konfererte zapatist-delegasjonen jevnlig med sine sivile støttebaser, med representanter for de ulike urbefolkningsgruppene i Mexico og det sivile samfunnet. Utifra disse konsultasjonene tok zapatistene initiativ til det som i dag er en permanent urbefolkningskongress, og FZLN (Frente Zapatista de Liberaciòn National), zapatistenes politiske front.

Den underskrevne San Andrès-avtalen legger grunnlaget for et nytt forhold mellom den meksikanske statsmakten og urbefolkningen og er med sitt innhold på mange måter svært radikal sett i forhold til dagens situasjon. EZLN uttalte etter underskrivingen at avtalen ikke var verd mer enn et stykke papir før praktiske resultater ble gjennomført. Dette har til nå ikke vært tilfelle. Istedet har regjeringens krigføring i Chiapas nådd stadig mer blodige dimensjoner og deres vilje til fred synes totalt fraværende.

Forslag til lov om fred i Chiapas

I slutten av november 1996 la COCOPA fram et forslag til konstitusjonelle lovreformer basert på den underskrevne San Andrès-avtalen. EZLN godkjente umiddelbart lovforslaget. Til tross for dets manglende oppfølging av en del punkter i San Andrès, ønsket zapatistene å signalisere et nytt initiativ til fredsforhandlinger. Regjeringen svarte derimot med et motforslag til loven, som ikke bare avviste COCOPAs forslag, men også den avtalen de selv skrev under 10 måneder tidligere. EZLN reagerte sterkt avvisende på dette dokumentet og ba COCOPA arbeide videre med å få aksept for sitt opprinnelige lovforslag. Også deler av den politiske opposisjonen, CONAI og flere menneskerettsorganisasjoner reagerte negativt på regjeringens lovforslag og uttrykte bekymring for signalene myndighetene ga. Når et forslag fra en kommisjon satt sammen av landets lovgivende forsamling ikke ble tatt seriøst, når den samme kommisjonen ble aktivt motarbeidet og boikottet av landets regjering, hvilken tillit var da tilbake i forhandlingene? Sammenbruddet i fredsforhandlingene tok COCOPA med seg ned i dragsuget, og kommisjonen var inaktiv i nærmere et år. I mellomtiden begynte den epoken av krigen som førte fram mot massakren i Acteal. Regjeringen startet rundt denne tiden gjennomføringen av et omfattende kontraetterretningsprogram. Programmet besto i hovedsak av tre deler: En bastant militær tilstedeværelse i

konfliktsonen for å svekke EZLN og deres støttebaser. En fasade hvor regjeringen søkte å gi inntrykk av å være aktivt engasjert i en fredsprosess. Den tredje viktige delen var oppbyggingen av de paramilitære gruppene. (Se artikkel i nr.17 av AFA-bladet for mer om dette).

Utvisninger av utenlandske observatører

Regjeringspartiet PRI kontrollerer store deler av sentrale og lokale media. Etter massakren i Acteal trengte de en avledningsmanøver for å få medienes søkelys bort fra overgrep og folkemord i Chiapas. I en omfattende hetskampanje mot internasjonale observatører, CONAI, urbefolkningsorganisasjoner og sivile organisasjoner engasjert i konflikten, har de søkt å legitimere sin egen framferd i Chiapas og vaske sine hender rene fra blodet som flyter. I løpet av de seks første månedene i år ble over 200 utenlandske fredsobservatører utvist fra Mexico. Til tross for omfattende løgnpropaganda er regjeringens strategi klar for de fleste: De ønsker ikke det internasjonale samfunnets øyne på krigen i Chiapas. Bispedømmet i San Cristòbal, hvor Samuel Ruiz har sitt daglige virke, har blitt utsatt for sterk kritikk, trakassering og til og med drapsforsøk på grunn av sitt engasjement for en verdig fred i Chiapas. Da presten Michel Chanteau Desillieres ble utvist fra Mexico 26. februar i år, var han den åttende presten fra bispedømmet som ble deportert fra landet siden 1994. Chanteau Desilleres hadde arbeidet i Chenalhò, Chiapas, i 32 år.

På samme tid har menneskerettsorganisasjoner engasjert i konflikten vært utsatt for hets, trakassering og drapsforsøk de siste årene. Myndighetene gir ingen oppmerksomhet til de tusenvis av rapporter om alvorlige brudd på menneskerettigheter som nasjonale og internasjonale organisasjoner kontinuerlig har sendt dem. I stedet konsentrerer regjeringen seg om å nekte for de paramilitære gruppenes virksomhet i Chiapas, endog betvile deres eksistens. De har satt inn enorme ressurser for å sverte alle som engasjerer seg for fred i Chiapas, også CONAI og COCOPA. Minst åtte initiativ for fred og dialog ble satt fram mellom 11. januar og begynnelsen av august, av CONAI, COCOPA, PRD og diverse sivile organisasjoner. Alle ble sporenstreks avvist av president Zedillo og hans stab. Mens volden og terroren aksellererer i Chiapas, forsøker regjeringen med sine løgner og sitt juridiske snikk-snakk å få det til å se ut som det er EZLN som er hindringen i veien for en fredelig løsning på konflikten.

7. juni i år oppløste CONAI seg selv etter at Samuel Ruiz annonserte at han ville trekke seg som fredsmegler i konflikten i Chiapas. I sitt avskjedsdokument kritiserer Ruiz regjeringen for å provosere fram en krig istedenfor å prøve å finne løsninger som kan resultere i en verdig fred i Chiapas.

Mobilisering av det sivile samfunn

Etter fire og en halv måneds total stillhet fra EZLN, ble det publisert fire kommunikéer fra den øverste militære ledelsen 16.-21. juli i år. I disse publikasjonene tar EZLN initiativ til en mobilisering av det sivile meksikanske samfunnet i prosessen for fred og anerkjennelse av urbefolkningens rettigheter. Zapatistene svarer på myndighetenes krig og løgner med nok en gang å flytte arenaen for politiske diskusjoner og beslutningsprosesser fra det korrupte statsapparatet til folket. For mens regjeringen det siste året har vært opptatt med å bortforklare sin rolle i overgrep og folkemord, har zapatistene opplevd en strøm av solidaritet fra det nasjonale og internasjonale samfunnet. Tonnevis av mat og medisiner har blitt sendt til flyktningene og befolkningen i de krigsherjede områdene. Sivile organisasjoner, menneskerettighetsforkjempere og journalister trosser myndighetenes trakassering, hets og trusler og solidariserer seg med zapatistene på alle fronter.

> ***Zapatistene svarer på myndighetenes krig og løgner med nok en gang å flytte arenaen for politiske diskusjoner og beslutningsprosesser fra det korrupte statsapparatet til folket.***

Med utgangspunkt i den økende støtten fra det sivile samfunnet tar zapatistene i Den 5. deklarasjon fra Lacandòn-jungelen initiativ til en nasjonal konsultasjon om COCOPAs forslag til konstitusjonelle lovreformer i henhold til San Andrès-avtalen. De annonserer at de vil sende representanter til alle 2403 kommunene i landet for å diskutere med folket og gjennomføre konsultasjonen. I forbindelse med denne rådgivende folkeavstemningen inviterer FZLN sivile bevegelser og organisasjoner til et møte med 30 representanter fra EZLN. Konsultasjonsmøtet vil finne sted i San Cristòbal 20.-22. november i år og skal forberede den landsomfattende konsultasjonen. I forkant av dette møtet uttrykte både EZLN og COCOPA ønske om et direkte møte seg imellom, det første på nærmere to år. Et møte i La Realidad, en av fem Aguascalientes (zapatistenes møtearena for viktige sammenkomster og beslutninger) 6. og 7. november ble foreslått. Dette resulterte i at hærens aktiviteter og trakassering økte betraktelig i og omkring La Realidad og de andre Aguascalientes. EZLN tok i en offentlig henvendelse til COCOPA 4. november initiativ til et nytt møte, sammenfallende i tid og sted med konsultasjonsmøtet mellom EZLN og det sivile meksikanske samfunnet. I sin henvendelse ba zapatistene COCOPA om å sørge for nødvendige sikkerhetstiltak for EZLN-delegasjonen til og fra samt under møtene. COCOPA svarte positivt på invitasjonen og arbeider i skrivende stund med ulike sikkerhetstiltak.

«...Hva har vi å tape?»

For den sivile befolkningen i den autonome sonen har det siste året, med naturkatastrofer, intensiv militarisering og omfattende aktivitet fra paramilitære enheter ført til en alvorlig forverring av livssituasjonen. Avlinger er ødelagt, skoler er stengt og tallet på flykninger stiger ustanselig. Man regner med at ytterligere 10.000 er blitt hjemløse i Chiapas, etter at delstaten i høst opplevde den verste flomkatastrofen på tiår. Infrastrukturen, som fra før av er svært spartansk og dårlig vedlikeholdt, er nå i store områder totalt ødelagt av flommen. Det har vært en drastisk økning i sykdommer og epidemier, som et direkte resultat av underernæring og mangel på medisiner. I løpet av de snart fem årene som har gått siden zapatistene tok opp våpen i kampen for urbefolkningens rettigheter, har man sett en forverring av årsakene som la grunnen for opprøret. Urbefolkningen i Mexico er fortsatt begravd i fattigdom og har i praksis ingen juridiske rettigheter. I Chiapas lider befolkningen i tillegg under de tragediene som regjeringens skitne krig har ført med seg.

Meksikanske myndigheter arbeider hardt for å holde på sin demokratiske fasade. Men både internasjonalt og spesielt nasjonalt har denne fasaden fått dype sprekker. Urbefolkningens situasjon og rettigheter er blitt et diskusjonstema på den nasjonale politiske dagsorden. Sivile organisasjoner og bevegelser engasjerer seg i økende grad i kampen for et demokratisk Mexico, i tråd med lange historiske tradisjoner. Og San Andrès-avtalen har i dag bred tilslutning blant ulike deler av befolkningen.

I zapatista-støttebasene i Chiapas er befolkningen klare i sitt standpunkt. Hær og politi møter sterk motstand fra landsbyene under sine innvasjonsforsøk. Det finnes utallige eksempler på at landsbyens kvinner, bevæpnet med trestokker, har maktet å hindre et overtallig antall tungt bevæpnede soldater i å komme inn i en landsby. Simpelthen ved å jage dem bort. Raserte autonome kommunesentre, som det i Tierra y Libertad bygges opp igjen og innvies på ny. Urbefolkningen i Chiapas er villige til å slåss for sine rettigheter til land og frihet, med livet som innsats. For som en ung familieforsørger fra Diez de Abril så klart uttrykte det: «...etter fem hundre års fattigdom og undertrykkelse av vårt folk, hva har vi å tape?»

GAY PÅ LANDET

Til de som tror det kun er mulig å være åpen lesbe eller homse i Oslo, kan vi fortelle at dere tar veldig feil, og at dere i hvert fall ikke har hørt om Villskudd. Vi visste også lite om Villskuddene, og det var derfor to AFA-folk fulle av forventninger som en iskald novemberlørdag tok lokaltoget til Kongsvinger for å besøke Jørn. Jørn har leda Hamar-avdelinga til Villskudd og har nettopp flytta til Kongsvinger for å gå på skole. Vi ble overlykkelige da han kom og henta oss på stasjonen. Det er nemlig enda kaldere på landet enn i Oslo. Snart satt vi i den koselige stua til Jørns nyetablerte kollektiv, og en hyggelig samboer serverte kaffe mens kaminen gløda i hjørnet og tødde opp frosne gjester. To andre villskudd - Tom og Claude - stakk innom en tur på veien til helgas festligheter og blei med på første delen av praten.

Vi er alle mulige slags folk, representanter fra alle samfunnsklasser og spenner politisk fra Fremskrittspartiet til ytterste venstre. Vi er vidt forskjellige hele gjengen. Vi har bare en ting felles som binder oss sammen: Vi er ungdommer som er homofile, bifile eller lesbiske.

Villskudd starta med en liten vennegjeng på Hamar i '95. - De starta litt sånn useriøst i begynnelsen, og så så de at det var et behov for det, at folk meldte sin interesse, og de så et potensiale for å bygge det videre utover en vennegjeng. Og derfra har det bare tatt av, sier Jørn. Nå teller Villskudd 40-50 medlemmer i Hamar og Kongsvinger-området og det er nettopp starta ei ny gruppe på Lillehammer. Av de som starta opp var det både jenter og gutter. Det omtrent like mange jenter som gutter i Hamargruppa, mens gruppa i Kongsvinger har en overvekt av gutter. Villskuddene vi snakker med har lurt på hvorfor det er sånn og ønsker flere jenter med i gruppa.

- Villskudd er 100% selvdrevet. Vi er en ungdomsgjeng som er studenter på alle nivåer fra ungdomsskole til høyskole, med trang økonomi, studielån og alt, og vi driver altså to grupper med to kontakttelefoner og et kontaktnett, og vi får ikke ei krone til driften. Vi har søkt alle kommuner hvor vi har medlemmer, men bortsett fra 1000 kroner fra Kongsvinger Kommune fikk vi ikke ei krone.

SPRER DET GLADE BUDSKAP

Villskudd jobber på mange forskjellige måter for å komme ut til folk. - Vi er på internett, vi står i lokalavisa under «dette skjer» hver 14. dag når vi skal ha møte, og så har vi sånne små morsomme lapper som blir lagt ut rundt i telefonkiosker, på biblioteker, bokhandlere og kaféer. De blir fort borte, og sjøl om noe går i søpla, betyr det bare at vi legger ut ekstra mye neste gang.

Jørn forteller at de har holdt foredrag for fem borgelige konfirmantgrupper, dvs. ca.100 ungdommer på Hamar og Løten. De har også holdt forëdrag i psykologiklassen på Brummunddal videregående. Vi spør om deres egen erfaring med skolevesenet og spørsmål om homofili.

- Jeg har ikke lært en dritt på skolen. Og det virker på de nye skolereformene som om homofili fortsatt er et tabuemne. Det blir til nød nevnt i ei bisetning. Det ble nylig laga en ny video som skulle brukes i seksualundervisninga, som etter hva jeg har hørt tok opp homofili på en fin måte, men den ble typisk nok stansa av han der med skjegget i KrF... (Lilletun, Kirke og Utdanningsministeren, vår anm.)

- Vi på Hamar har også jobba med å få til ei utstilling på bibliotekene på Hamar, Løten og Vang. Målet er ei utstilling med litteratur retta inn mot homofili. Vang bibliotek, som er tilknytta ungdomsskolen, er kommet lengst. De har vært utrolig hjelpsomme og sitter på et stort register over litteratur. Det dreier seg om generell info om homofiliens historie, homolitteratur og så et lite stykke om Villskudd. Bøkene er plukka ut, og utstillinga er egentlig så godt som klar den. Vi synes ungdomsskolen er et veldig viktig årstrinn å nå ut på, biblioteket blir brukt mye - folk som skulker timene og sånn...

HVORFOR ER DU HETERO?

Vi lurer på hva som skjer på møtene hver 14. dag, og Tom og Jørn begynner å snakke i munnen på hverandre:

- Det skjer jo ikke så veldig mye da...
- Vi drekker noe jævlig mye te...
- Vanligvis er vi en gjeng på alt fra én til ti stykker som sitter og drikker te og venter. Så kommer det kanskje noen og så sitter vi med tekoppen og prater. Noen kommer for å stå fram, noen fordi de vil vite mer. De fleste kommer for å treffe likesinnede, men vi er åpne for alle som vil komme, uansett.
- Alt fra besteforeldre til kompiser og brødre.

Villskudd på Oslo-tur til homoparaden i sommer (foto: Svein Skeid)

Villskudd Hamar - Pb. 4268 Midtstranda, 2301 Hamar, tlf. 918 34 490. *www.geocities.com/WestHollywood/Village/2103*
Villskudd Kongsvinger - Pb. 282 Midtbyen, 2201 Kongsvinger, tlf 932 98 890. *villskudd@gln.net, villskudd@queerchat.com*
LLH - Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring, arrangerer bl.a. TIN-kaféen - (ta i mot nye) hver onsdag kl 19-22 og søndag kl 18-21, Homohuset, St. Olavspl. 2, Oslo
Ungdomsgruppa i LLH-Oslo - tlf 810 00 277 dgl kl 16-22. *www.llh.oslo.no/ug*
Blikk - Uavhengig månedsavis med nyhetsartikler og reportasjer, spesielt mynta på lesbiske og homofile. Abonnement ved henvendelse til Blikk, Pb. 6838, St Olavsplass, 0130 Oslo, tlf 22 33 44 55. *www.blikk.com*

Hvem som helst kan komme med spørsmål.

- Et av de vanligste spørsmåla fra folk er: «Hvorfor er du homse?» Og da svarer jo jeg at «Nei, det er fordi moren min slo meg veldig mye som liten, og så drakk faren min, ...og nå går jeg til psykolog da.» (Rå latter).

- Alle homser får det spørsmålet om moren sin når de står fram.

- Det er ikke så lett å svare på hvorfor du er homse heller.

- Du veit det ikke sjøl ei gang

- Sorry, men jeg kan ikke si det på en annen måte enn at jeg bare er sånn. Jeg har de følelsene jeg har. Hvorfor er du hetero?

- Da jeg møtte opp på mitt første møte på skolen, så sa de til meg at jeg ikke måtte bli forskrekka om de hjemme ba meg om å gå til psykolog. Jeg fortalte til moren min at jeg er homse, og hun tok det jævlig bra. Og så gikk det 14 dager og så sier moren min at du kan jo gå og prate med vår gamle huslege... Jeg fikk latterkula - jeg bare tenkte på at de hadde advart meg om at hun kom til å si det... Moder'n var helt seriøs, og jeg holdt på å le meg ihjæl: «Jeg har venta på det!»

Hytteturer, fester og homoparade

Villskudd handler mye om sosialt fellesskap. De har reist på hytteturer (viss uenighet om hvor mange), og så treffes de privat og sitter hjemme hos hverandre og «drikker brus og spiser pottetgull...» -Vi har fester og bursdagsfester. Vi holder kontakten, men så lenge alle er så forskjellige så blir det til at noen henger sammen - noen vanker sammen hver dag, mens andre bare treffes når det skjer noe, når vi har møte eller arrangerer party. Det har noe med at det ikke er alle som går like bra sammen, vi er bare så forskjellige.

Villskudd er et tilbud til ungdom mellom 14 og 26 år, men de sier at de har et fleksibelt forhold til det med aldersgrense. - Vi ser ingen grunn til å være strenge på det. Da må vi heller passe på innad dette her med seksuell lavalder og frivillighet og alt dette her.

- På møtene våre tar vi imot også folk under 14, men når vi innad i gruppa arrangerer private fester og turer og sånne ting, så tar vi hensyn til alder, ikke bare det med seksuell lavalder, men også hensyn til 18-årsgrensa for alkohol. Det er egentlig noe vi er ganske strenge på innad, det er en slags uskreven lov som har med sunn fornuft og normale verdier å gjøre.

- Dere må få med at vi hadde et jævlig vellykka tog på homodagen i Oslo. Vi har blant anna fått masse respons ifra Ungdomsgruppa i Oslo, LLH og Blikk. Vi skulle egentlig hatt en traktor da, men den streika... Istedet fikk vi tak i en en pickup, og der hadde vi ei svær pappku og høyballer bak på planet. Roberta, ei av dronningene hoppa opp og blei med som budeie med lokkerop til kyrne, og Tom her fløy rundt i kjeledress fra Felleskjøpet. Og så hadde vi bannerne våre med mottoet Gay på landet. Det går nemlig an å være homofil selv om du bor i Distriktsnorge. Det er det som er slagordet vårt. Det er derfor Villskudd blei oppretta - for å beholde folk i distriktet, at ikke alle må flytte til Oslo for å finne et miljø. Det skal være mulig å leve åpent her også, du skal kunne leve ut ditt liv der du kommer fra, og ikke måtte flykte fra hjemstedet ditt for å kunne være deg selv. Det er det som er målet - at alle skal kunne gå på Rimi der de bor og skrulle...

> ***«Hvis jeg kan ha redda én av dem fra å enten ta sitt eget liv eller leve et ulykkelig liv med kjerring og to unger og hus og bil, så er jeg fornøyd.»***

Unghelsa

- På Kongsvinger har vi et kommunalt tiltak som heter Unghelsa. Det er et tilbud som er åpent ei gang i uka med lege og helsesøster hvor folk kan komme og ta opp spørsmål om sånne ting som graviditet, prevensjon, kjønnssykdommer. Der har vi nå fått registrert en kontaktperson fra Villskudd som de kan henvise folk til. Villskudd har et veldig tett samarbeid med helsesøstra på Kongsvinger. Hun har gjort en utrolig jobb med informasjonsarbeid. Det er noe hun brenner for sjøl fordi hun ser viktigheten av det til daglig. Da vi hadde årsmøte og fest overrakte vi henne et diplom for innsatsen og takka for alt hun har gjort. Men dere må også få med at kommunen truer med å legge ned Unghelsa fordi de «ikke har råd» til det - Det koster 25.000 kroner i året...

Fra Helseutvalget i Oslo finnes det også veldig mye bra brosjyrer når det gjelder temaer om sikker sex. Når vi har fester, arrangementer og sånn har vi alltid et bord med masse info-hefter og kurver med gratis kondomer fra Helseutvalget.

- Det virker som om det er homsene som er mest bevisste på det med smittefare...

- Ja, smitten øker jo nå mer blant heterofile enn blant de homofile. Jeg tror at det er lettere for gutta på byn som sjekker seg dame, de bruker ikke kondom hvis de ikke må, dvs. hvis ikke dama krever det. Jeg tror vi er mer bevisst på alt det med smitte ved tilfeldig sex.

Uavhengighet og samarbeid

Villskudd samarbeider på en del ting med LLH Hedmark, men understreker at de står uavhengige, og at det også står i vedtektene deres.

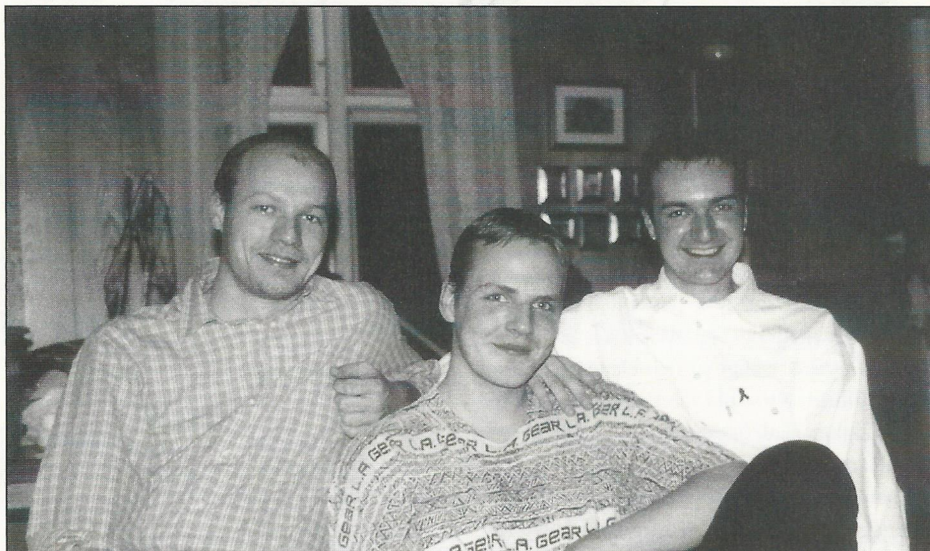
- Det går på at vi har litt forskjellige interesser. En ungdom mellom 16 og 20 har litt andre interesser og meninger enn en på 50 som er etablert i partnerskap. Det har noe med alderen å gjøre.

- Vi er en gjeng med ungdommer, det er ikke alle som har stått fram, men de fleste av oss har stått fram for venner og familie. Vi har dette tett innpå - det er ikke så lenge siden vi var der. Vi kjenner oss veldig godt igjen, og har det friskt i minne hvordan det er å være ung og stå fram og finne seg sjæl.

- Dessuten har vi etablert oss sjæl - Villskudd er liksom gruppa vår. Vi vil gjerne samarbeide med LLHs ungdomsgrupper, f.eks. i Oslo, men har ikke fått noe særlig respons. For det om ungdomsgruppa i Oslo ligger under LLH og vi er uavhengige, har vi jo de samme interessene og de samme målene. Det gjelder ikke bare Oslo, men andre ungdomsgrupper rundt i landet. Trondheim har vi hatt noe kontakt med, og der er det de som har vært mest aktive.

Ut av skapet - en kamp mot fordommer

Tom forteller at han er født og oppvokst i distriktet, og at det var veldig mye mer fordommer før de begynte å bråke litt i lokalavisa og bli synlige som gruppe og enkeltpersoner.

Claude, Jørn og Tom poserer i godstolen.

- Etter det har vi fått utrolig mye positiv respons fra lag og foreninger og privatpersoner og alt mulig.

- Vi blir akseptert, det er ingen som sier noen ting, f.eks. der jeg jobber (Jørn er dørvakt på et populært utested i Kongsvinger). Vi må også ta hensyn til andres meninger og liva deres. Jeg kan ikke forlange at en skal akseptere meg som homofil hvis ikke jeg aksepterer han som hetero. Det handler om at respekt krever gjenrespekt, en gjensidighet ganske enkelt.

Nå kaller festen på Tom og Claude, og vi får bare tid til et lite fameleportrett i godskolen før de fyker av sted. Men vi har mer å snakke med Jørn om før han skal på jobb:

De to gruppene på Hamar og Kongsvinger har hver sin kontakttelefon. Telefonen skal være tilgjengelig så mye som mulig, og det går på rundgang mellom medlemmene hvem som har den til enhver tid (se tlf.nr. foregående side).

- Formålet med disse kontakttelefonene er at folk kan ringe og prate med oss, og vi kan f.eks. avtale et møte med dem så de kan se oss an og prate ansikt til ansikt. Vi er mobile sånn at vi kan møte folk på deres premisser. Vi kan også formidle kontakt til andre medlemmer - hvis jeg har telefonen og ei jente ringer, vil jeg formidle henne videre til ei jente innad i gruppa. I vedtektene står det at vi har taushetsplikt i Villskudd. I løpet av veldig kort tid etter at du velger å engasjere deg, blir du bedt om å skrive under på et taushetsløfte. Dette er noe vi setter veldig høyt fordi vi mener det er veldig viktig. Du skal kunne komme til Villskudd enten du sitter i bånnen av skapet eller om du er ute. Du skal ikke behøve å være redd for at gutta på skolen skal få høre det. Vi lever tross alt ute i Bygdenorge hvor ryktene går fortere enn lokalavisa går i trykken.

Henvendelsene kommer litt i perioder. Det tar seg opp utover høsten og topper seg rundt høytider som jul eller påske, dvs. de tradisjonelle familietidene. Det følger gjerne skoleåret, når folk får etablert seg på høsten begynner henvendelsene å komme.

- Vil du anbefale andre unge homofile til å stå fram?

- Jeg sto fram i januar, og har bare hatt to negative henvendelser, ellers har det bare gått oppover etter det. Nå veit alle hjemme hvem jeg er, familie og venner. Jeg kan ikke si at alle kommer til å være like heldige som meg. Det er ikke noen hemmelighet at ikke alle har det like lett i komme-ut-fasen. Jeg veit om tilfeller der folk er blitt utstøtt fra familien, ungdommer som rett og slett er blitt hivd ut hjemmefra. Og det finnes familier som nekter å godta det, eller sier at det er greitt at du er homo men ikke prat om det. Da føles det som du er like langt. Det er ganske tøft, for du har det jævlig nok i den tida du skal stå fram, om du ikke skal bli snudd ryggen til av de personene som betyr mest for deg akkurat i den perioden du trenger mest støtte fra dem. Men heldigvis begynner den yngre garden å bli ganske liberale, yngre folk viser mer forståelse. Utviklinga går veldig fort nå, og det er positivt, men ikke alle har klart å henge med. Når en tenker på foreldre og besteforeldre, så veit en at når de var unge var det utenkelig, det var ikke samtaleemne engang, det var helt tabu. Og når de får det midt i ansiktet at sønnen eller dattera er homo, så er det noen som fikser det helt fint, mens andre har vanskeligheter med å takle det. I de fleste tilfeller, når det får gått litt tid, og folk får tenkt seg om og bearbeida det litt, så går det som regel bra. Når en står fram overfor bestekameraten, f.eks, kan det godt hende at denne trekker seg unna. Men det er ofte fordi han ikke vet hvordan han skal gjengjelde det, hvordan han skal oppføre seg, så han trenger litt tid for seg sjøl for å tenke gjennom det. For de som står fram overfor familie og venner og opplever at de trekker seg unna, kan det være bra å tenke på at de kanskje bare trenger litt tid. Det skjønner jeg egentlig veldig godt, og folk må ikke miste håpet for det.

«Jeg fortalte til moren min at jeg er homse, og hun tok det jævlig bra. Og så gikk det 14 dager og så sier moren min at du kan jo gå og prate med vår gamle huslege...»

- I sånne perioder må vel Villskudd være ekstra viktig?

- Ja, hvis det er en som opplever at han mister rammene rundt seg, kan han finne et nytt nettverk. Der tror jeg vi har endel å bidra med. Men vi er der for dem som har det bra òg vi. Egentlig er jo vår erfaring jævlig bra - det har vært så positivt, det har tatt helt av. Vi håper at folk skal kontakte oss først, før de f.eks. vurderer å flytte til storbyen. Det er ikke så lett å være homse fordi om du bor i Oslo, og vi mener at vi har et godt miljø å tilby folk her. Du skal kunne ha muligheten til å leve og bo der du kommer fra, der du har familie og venner.

Forebyggende helsearbeid

Det finnes ingen statistikk fra Norge om hvor mange unge lesber og homser som begår sjølmord. Men tall fra andre land viser at det er en overhyppighet i denne gruppa.

-Det vi driver med er forebyggende helsearbeid. Mange lesber og homser har det tøft i ungdomstida, og jeg veit for min egen del hvor mye Villskudd har betydd. Hver gang jeg leser «Kim 16 år valgte å gå bort,» spør jeg meg om hvorfor det skjedde. Det kan være alt mulig, men jeg tror det er mange av dem som tar livet av seg mellom 15 og 35 som har slitt med problemer med at de er homofile. Vi håper jo også at vårt arbeid, ved siden av å støtte den enkelte, skal få ned fordommer og gjøre det lettere å stå fram, lettere å komme ut. Det er viktig å ha hjelp og kontakt med folk som har vært gjennom det sjøl for ikke så lenge siden, som veit hva det dreier seg om. Jeg har holdt foredrag for godt over hundre personer. Hvis jeg kan ha redda én av dem fra å enten ta sitt eget liv eller leve et ulykkelig liv med kjerring og to unger og hus og bil, så er jeg fornøyd altså.

- Til slutt, hva er din oppfordring til unge lesber, homser og bifile?

- Drømmen vår er å ha Villskudd-avdelinger over hele landet. Folk må få være seg sjøl der de bor. Sitter dere en gjeng ute i distrikts- eller bygdenorge, så gå sammen og start ei ungdomsgruppe. Kontakt oss, kall dere Villskudd, ikke noe problem. Alle Villskudd-gruppene er uavhengige og har egne styrer men vi kan samarbeide og ha nytte av hverandre.

Feminisme, antirasisme & klassekamp

Jeg vil i denne artikkelen forsøke å si noe om sammenhengen i de ulike kampene vi står oppi til daglig. Jeg vil ta opp ideologien bak forskjellige former for undertrykking, hvilke perspektiver vi har på kampen, og jeg vil prøve å øke bevisstheten rundt vår egen rolle i systemet av ulike undertrykkingsformer. Artikkelen bygger på et møte på Blitz der artikkelforfatteren holdt en innledning med tittelen «Feminisme med et antirasistisk perspektiv».

Først vil jeg si noe om hva jeg legger i det å være antirasist og feminist, hva er det vi kjemper mot, og ikke minst for, og hva betyr rasisme og sexisme. Jeg vil også si noe om hvorfor jeg synes det er naturlig å snakke om rasisme og sexisme sammen.

IDEOLOGIENE BAK - RASISME OG SEXISME

Når en skal prøve å si noe systematisk om et sånt tema blir orda plutselig veldig viktige. Vi ser det ofte i den offentlige debatten at hvilke ord som brukes kan gjenspeile et politisk standpunkt. Nazister blir omtalte som nasjonalister, flyktninger som (falske) asylsøkere, rasisme som fremmedfrykt osv. Når jeg bruker ordet sexisme mener jeg ideologien som ligger bak den praksisen vi opplever i det daglige som kvinneundertrykking, akkurat som rasisme er den ideologien som forsvarer undertrykking av svarte. Sexismebegrepet kommer fra engelsk og det oppsto i den moderne amerikanske kvinnebevegelsen på 60-70-tallet. Mange kvinner hadde vært aktive i borgerrettsbevegelsen, og en del begynte etterhvert å se paralleller i de svarte og sin egen situasjon som undertrykte. De så hvordan undertrykkelse basert på rase og undertrykkelse basert på kjønn ligner hverandre. Den klassiske rasismen og sexismen baserer seg på idéen om at den hvite rase er overlegen alle andre og at det ene kjønnet - mannen - er overlegen kvinnen.

For å kunne snakke om overlegen og underlegen må man godta at det er forskjeller. Grunnleggende for rasisme og sexisme er derfor at det finnes ulike raser og at det finnes to kjønn. I dag er det sjelden vi opplever denne rendyrka ideologien om overlegne og underlegne, men vi støter hele tida på idéen om at vi er forskjellige, at det er relevant å dele folk inn i grupper etter rase/hudfarge (etniske grupper/fremmedkulturelle) og definitivt etter kjønn. Dette gjelder ikke bare de som regner seg som rasister eller sexister - hvem vil vel benekte at det finnes to kjønn?

De fleste som har jobba med kvinnespørsmål og antirasisme stiller seg på et eller anna tidspunkt spørsmålet om når undertrykkinga av svarte eller kvinner oppsto og hvorfor. Det er etterhvert ganske kjente tanker at den moderne rasismen ble etablert i kjølvannet av koloniseringa av Afrika, Asia og Amerika. Rasismen som ideologi ble til for å legitimere den faktiske undertrykkinga av svarte. Det samme kan sies om sexisme - idéen om at kvinner er laverestående gjør at de som tror på dette kan forsvare forskjellsbehandling. Å se det, er på en måte første skritt i å problematisere rasisme og sexisme. Jeg er ikke i tvil om at de aller fleste er enige så langt. Men jeg mener at for å forstå og kunne ta et reelt oppgjør med rasisme og sexisme, må vi gå enda lenger. Vi må stille spørsmål ved det som jeg mener er den egentlige bærende idéen i disse ideologiene: Idéen om at det går an å dele folk inn i grupper etter hudfarge og kjønn. Vi må spørre oss om hva som kom først av høna og egget.

> ***Solidaritet er ikke snakk om veldedighet med de som har det verre, men en kampstrategi for å knuse både klassesamfunnet og undertrykkinga av svarte og kvinner.***

Neville Alexander spør: «Finnes det nødvendigvis spøkelser bare fordi et stort antall mennesker tror på dem og oppfører seg som om de eksisterer ved f.eks. ikke å gå over en kirkegård om natta?» (fra heftet Triple Oppression, heretter forkorta T.O.). Han mener at det ikke er noen logisk grunn til at det skulle finnes noe som heter raser eller etniske grupper bare fordi folk har rasistiske fordommer.

Collette Guillaumin heter en fransk feminist som har skrevet ei bok som heter Racism, sexism, power and ideology. Hun sier at rasebegrepet ble konstruert etter at undertrykkinga var et faktum. Hun snur på hodet sammenhengen mellom rasisme og rase, sexisme og kjønn og demonstrerer at valget av kjennetegn (hudfarge eller anatomiske kjønnsforskjeller) følger etter det samfunnsmessige systemet av undertrykking. Det at noen biologiske forskjeller blir viktige er fordi de stemmer overens med «virkelige» grupper, grupper som er etablert i et hierarkisk system av undertrykking.

«Kategoriene rase og kjønn er konstruert utfra spesielle sosiale forhold som deler folk inn i grupper utfra at en gruppe forsyner arbeid og en annen gruppe drar fordel av dette. Tilfeldige kjennetegn blir så brukt for å identifisere disse sosiale gruppene, i vårt tilfelle hudfarge og ana-

Indisk landarbeider.

tomiske kjønnsforskjeller. (...) Det er hudfarge og kjønnsorganenes anatomi (om du har utover- eller innovertiss) som vanligvis blir brukt som kjennetegn i vårt samfunn, og ikke f.eks. øyenfarge, fasongen på øreflippen eller lengden av føttene og dette kan forklares utfra maktstruktur og økonomiske forhold i samfunnet.»

Guillaumin er materialist, dvs. at hun snakker om økonomiske forhold som utslagsgivende for hvilken posisjon en har i samfunnet. Jeg kan ikke gå inn på hele hennes forklaring av hvordan undertrykking av svarte og kvinner fungerer, men jeg har lyst til å sitere henne litt til. Det er nemlig lett også for oss feminister og antirasister å havne i tankeganger om at noen er annerledes og derfor blir undertrykt. Guillaumin sier: «Det minoriteter har til felles er ikke at de er annerledes, men at de er underordna.» Å være annerledes er for Guillaumin knytta til dominans, til noens (de normales) herredømme over andre (de unormale). Å slåss for retten til å være annerledes kan da bety å slåss for retten til å være underordna.

Frihet er udelelig. Man kan ikke kalle seg selv for fri hvis den ene eller andre delen av denne undertrykkelsen eksisterer.

Hvilken betydning har en sånn tankegang? Jeg tror det er viktig å diskutere hva vi slåss mot og hva vi slåss for. Hvis vi mener at rase og kjønn er relevante kategorier å dele inn folk i, vil det å være antirasist og feminist bety at vi slåss mot nedvurdering av det spesielle med å være svart eller kvinne og for retten til å være forskjellige. En del feminister mener det. Det viktigste for dem er at det spesielt kvinnelige blir oppvurdert, får status på lik linje med mannen. De vil f.eks. være enige i at lønna skal økes i typiske kvinneyrker, men ikke i at idéen om at kvinner er mer egnet i omsorgsyrker i seg sjøl er diskriminerende. Mitt utgangspunkt er at vi må sloss mot forestillingene om at kjønn eller rase skulle gjøre oss mer eller mindre egna til noe som helst. Kjønn og rase er ikke en gyldig inndeling av mennesker. Jeg skulle ønske at det kunne bli sånn at når noen vi kjenner får barn, så skulle det være like lite relevant å spørre om hvilken tå som er lengst (storetåa eller den ved siden av) som å spørre om ungen har utover- eller innovertiss. Tålengder, øyenfarge, hvem du foretrekker i senga, fastsittende øreflipper, hudfarge eller kjønn - ugyldige som kategorier for inndeling av mennesker alle sammen.

Men kjønn og rase er ikke de eneste faktorene som bestemmer vår plassering i verden og hvordan liva våre skal bli. Vi må også ha med klasseinndelinga i samfunnet og den imperialistiske verdensordninga. Begge disse begrepa har sammenheng med fordelinga av godene i et samfunn og mellom ulike deler av verden og hvem som har makt til å bestemme over fordelinga. Det er opplagt at barna til Erik Tønseth (eksdirektøren i Kværner som fikk 20 millioner for å slutte i jobben) og barna til rengjøringsbetjenten har ulike muligheter i livet. Men det er også viktig å se at det er et hav av ulikheter mellom å være rengjøringsbetjent i Norge og f.eks. tekstilarbeider i Thailand eller jordløs landarbeider i Brasil. I begge samfunn har du undertrykking av vanlige arbeidsfolk fra de som kontrollerer penga og makta, men ellers kan livssituasjonen og mulighetene deres neppe sammenlignes.

To tanker i hodet om tre ting på en gang...

Det som gjør dette enda mer komplisert er at vi må ha to tanker i hodet på en gang. En ting er hva vi slåss for - et samfunn uten kjønn, raser eller klasser - men i kampen her og nå finnes alle tre. Jeg er imot inndeling av folk etter hudfarge, men jeg er for egenorganisering blant svarte i vårt samfunn. Jeg tror f.eks. at MIRA-senteret der innvandrerkvinner sjøl har organisert seg, setter sin egen dagsorden og fremmer sine egne krav er kjempeviktig. Sjøl om jeg har vært feminist siden jeg var 15, er jeg fortsatt et produkt av et samfunn som undertrykker kvinner, også inni hodet, i måten jeg tenker om kjønn på og forstår folka rundt meg på. Jeg tror f.eks. at vi alle sammen har opplevd at vi reagerer annerledes på ei jente som er voldelig enn på en fyr. Og likedan er det med antirasismen - selv om antirasisme har vært en grunnstein i all vår politiske jobbing er vi ikke fri for rasistiske holdninger. Vi må altså slåss for et samfunn uten kjønn, klasser og raser, men vite at vi lever i et samfunn med alle tre, og at det gjør noe med måten vi tenker på.

Tredobbel undertrykking og diskusjoner på venstresida

Triple oppression - tredobbel undertrykking - er et begrep som vil favne alle disse formene jeg har nevnt (undertrykking på bakgrunn av kjønn, rase og klasse). Det er et begrep som har vært brukt lenge, og det er et begrep som stadig fører til diskusjoner på venstresida. De fleste er enige om at det går an å snakke om disse tre formene for undertrykking. Uenigheten går hovedsaklig på årsaksforklaringene og dermed hvilke løsninger man tenker seg. Mange mener at klassesamfunnet er hovedårsaken til all undertrykking i verden. Klassekampen blir viktigere enn de andre kampene, fordi kapitalismen som system skaper og opprettholder de andre formene for undertrykking. Man mener at det er arbeiderklassen som er den revolusjonære kraften, ikke kvinner eller de svarte. Noen mener også at f.eks. kvinnekamp er med på å splitte arbeiderklassen fordi kvinnelige og mannlige arbeidere settes opp mot hverandre. Et annet argument som gir arbeiderklassen en spesielt viktig posisjon, er at det er den som har

muligheten til å tvinge gjennom forandringer. Det er fordi arbeiderklassen har makt å sette bak krava - en generalstreik kan lamme et samfunn og få makthaverne til å knele - og fordi de har kollektive erfaringer fra arbeidsplassen. De som har fulgt med på hva som skjer i Latin-Amerika de siste årene, vet at den siste tida har det vært urbefolkningas organisasjoner som har stått i front og heva kampen opp på et høyere nivå, mens den tradisjonelle venstresida har like store problemer som her hjemme. Kollektive erfaringer får en ikke bare på fabrikkgolvet, mange av oss har lært det vi kan om kollektiv kamp i solidaritetsarbeid, i kvinneorganisasjoner, i miljøkampen eller på gata i demoer.

Jeg er enig i at kapitalismen er den store stygge ulven, men i dette eventyret har han flere medhjelpere. Disse medhjelperne lever også sitt eget liv. Et kjennetegn ved vårt kapitalistiske samfunn er at det er bygd opp rundt prinsipper om konkurranse. Alle kjenner teoriene om tilbud og etterspørsel der den frie konkurransen skal gi de billigste varene eller det beste helsetilbudet. Hvis en kan skaffe seg fordeler i konkurransen, ha den beste plassen på markedet for å fallby sine varer eller ha større sjanse på en jobb fordi en kjenner direktørens datter, gir en ikke opp sine konkurransefordeler frivillig. Det å være hvit og mann er åpenbare fordeler i konkurransen. Så lenge en forholder seg til kapitalismens spilleregler ville det være dumt å gi fra seg disse privilegiene. Kritikken av rasisme og sexisme kan derfor aldri eksistere uten kritikk av kapitalismen. Men det at en er undertrykt som klasse betyr ikke at en ikke er med på å undertrykke andre på grunnlag av kjønn eller rase. Også arbeiderklassens menn er med på å undertrykke kvinner og vil være motvillige til å gi fra seg sine fordeler. Og vi tilhører alle den privilegerte delen av verden som nyter godt av en skeiv fordeling av verdens goder:

«Privilegier gjør en blind, blind overfor realitetene utenfor sin egen opplevelsesverden og hverdag. (...) Forhold i hvilke man er den privilegerte part, kan ikke politiseres uten at man mister sin makt.» (T.O.)

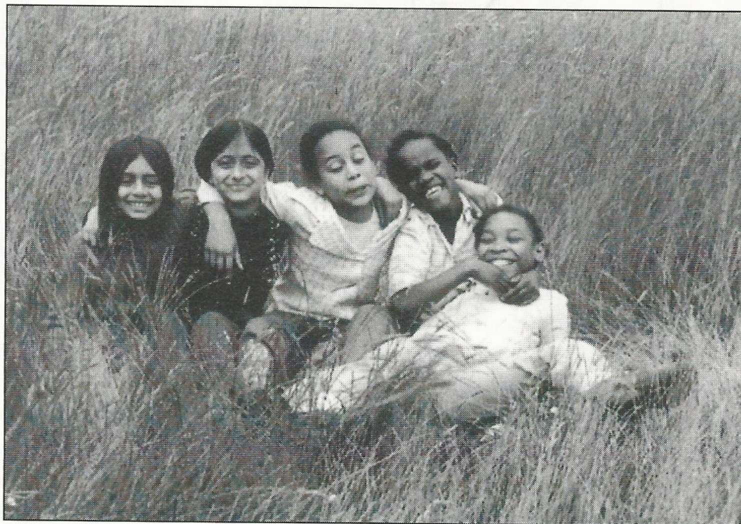
Derfor mener andre deler av venstresida at en aldri kan adskille kampen mot de ulike undertrykkelsesformene. De fungerer i en vekselvirkning med hverandre og må bekjempes samtidig. Ofte er det vanskelig eller umulig å si hvilken som rammer mest. La oss ta den thailandske tekstilarbeideren igjen. Hun tilhører arbeiderklassen i en del av verden med ekstra rå utbytting pga. den herskende imperialistiske verdensorden, hun er dårlig betalt, må gå først ved oppsigelser og jobber dobbelt fordi hun er kvinne, og hun kan ikke velge å reise til Europa eller Australia pga. en rasistisk innvandringspolitikk. Hva er hennes største problem?

«Når vi snakker om frihetskamp, mener vi kampen mot alle disse tre undertrykkelsesmekanismene. Vi snakker ikke om tre forskjellige stadier eller kamper, nei, det dreier seg om en og samme kamp! Frihet er udelelig. Man kan ikke kalle seg selv for fri hvis den ene eller andre delen av denne undertrykkelsen eksisterer.» (Neville Alexander, T.O.).

Bevisstheten om de ulike formene for undertrykking og viljen til å bekjempe dem samtidig er ganske enkelt nødvendig for å nå målet.

«Når det ikke finnes en enkelt hovedmotsetning, må en stille spørsmål om hvem som representerer det revolusjonære subjekt. Hvis ikke dette lenger kan utledes av en dualisme, fra en enkelt mest viktig grunn, så kan ingen gruppe av undertrykte få tildelt en privilegert avantgarde-posisjon.» (T.O). Med andre ord er ikke arbeiderklassen lenger nødvendigvis revolusjonens fortropp, og i hvert fall ikke alene.

Alle former for undertrykking drar nytte av hverandre - kapitalistene i de multinasjonale selskapene tjener f.eks. både på undertrykking av kvinner og svarte når de får billig arbeidskraft blant kvinnene i den tredje verden. De ulike formene stabiliserer hverandre også fordi de splitter oss i mer eller mindre undertrykte grupper som ikke ser at vi har felles interesser. Å kjempe mot alle formene for undertrykking er vårt eneste forsvar. Istedenfor å splitte oss vil det være med på å styrke kampen. Solidaritet er ikke snakk om veldedighet med de som har det verre, men en kampstrategi for å knuse både klassesamfunnet og undertrykkinga av svarte og kvinner.

RESPEKT FOR ANDRES ERFARINGER

En annen stor fare ved å ikke ha alle de tre formene for undertrykking klart for seg og se at en sjøl noen ganger befinner seg blant de privilegerte, er at en kan begynne å tro at alle kvinner eller alle svarte eller alle arbeidere opplever den samme formen for undertrykking. Hvite feminister har med rette blitt beskyldt for å ville sette premissene for hva som er de viktigste emnene for kvinnekampen og de har vært lite villige til å la andre få definere sine egne problemer.

«To tredjedeler av verdens befolkning er fargede - det skal hvite feminister ha klart for seg. De må se på forholdene folk lever under og snakke om maktforhold. Hvem har makt til å undertrykke? Hvordan står fargede kvinner? Hver eneste undertrykte gruppe må definere sin egen vei til befrielse. Men hvite feminister må innrømme at de er en del av den økonomiske og kulturelle imperialisme, at de har en eurosentrisk synsvinkel, og at de ofte tenker at de er mer intelligente enn andre deler av befolkninga.» (Gloria Joseph, T.O.).

Et eksempel på en sak som har vært viktig for kvinnebevegelsen i vår del av verden, er kampen for kvinners inntredelse i arbeidslivet og kampen mot husmorrollen. Da Bell Hooks, som er en svart feminist fra USA, holdt foredrag i Oslo i september, fortalte hun om sitt møte med hvit feminisme. Hun flytta fra de den gang segregerte Sørstatene til et hovedsakelig hvitt universitet. Et hovedkrav for kvinnene hun møtte var retten til lønna arbeid. For Bell Hooks var dette et møte med en ny virkelighet - hun kjente ingen kvinner som ikke hadde arbeid utafor hjemmet. Fattige svarte kvinner har alltid jobba.

«Tre sentrale deler av den feministiske teori (familie, patriarkat, reproduktivt arbeide) blir problematiske når de blir overført på svarte kvinner. Svarte kvinner blir sosialisert til kvinner på en annen måte en hvite, fordi den rasistiske komponenten er tilført. (...) Det er problematisk for svarte kvinner å forstå avhengigheten av begrepet husmor. Påstanden om at denne modellen forklarer sammenhengen mellom den materielle situasjonen i husholdningen og det ideologiske begrepet feminitet overser det faktum at svarte kvinner ofte styrer husholdningen. Svarte menn er ofte arbeidsløse, og kvinnene er ikke så økonomisk avhengige av dem. Hvordan kan det da påstås at svart mannlig herrskap finnes og fungerer på samme måten som hvitt mannlig herrskap?» (Hazel V. Carby, T.O.).

Det som kalles reproduktivt arbeid - jobben med å få og oppdra unger - kan også ha ulik betydning for kvinner av ulike klasser. I slavetida var svarte kvinner både ammer og barnepiker for sin frue og herres unger. Ungene hadde ofte

et nærere forhold til sin svarte dadda enn til mor og far, samtidig som de tidlig lærte å behandle dem som tjenere og underlegne. I dag i Norge ser vi at flere og flere utenlandske kvinner tar jobb som fastboende dagmamma for hvite familier. Vi har allerede hatt noen horror-historier om hvordan de lever som gisler hos sine hvite arbeidsgivere. Når kontantstøtta nå blir innført vil behovet for dagmammaer øke enda mer, og jeg er overbevist om at vi vil få flere og flere eksempler på at hvite kvinner står i et direkte utbytterforhold til sine svarte søstre. Det at det er kvinner som har hovedansvaret for barneoppdragelse, gjør ikke at den filippinske dagmammaen som jobber svart uten oppholdstillatelse har felles interesser med kvinnen som har ansatt henne.

«Den hvite feministiske teori og praksis må anerkjenne at hvite kvinner er undertrykkere i et maktforhold overfor svarte kvinner. Dette faktum kompromitterer enhver feministisk teori som er basert på en eksisterende likhet mellom alle kvinner (...) Tendensen til å generalisere undertrykking av (et så svakt begrep som) den 'tredje verdens kvinner' til et punkt hvor all mening går tapt, er typisk for den måten hvite, i sine begreper og teorier, behandler det unike i alle våre erfaringer og undertrykkelser.» (Hazel V. Carby, T.O.).

bell hooks snakker i et intervju med Klassekampen om det vestlige kravet om stereotype analyser av de andre:

«Nylig ble jeg intervjuet av en journalist fra Roma som ville snakke om omskjæring av kvinner, og ville ha meg til å si at muslimske menn er aller verst. Jeg sa nei, og at kristne menn over hele verden også har gjort grusomme overgrep. Vold utøvet av menn er vold utøvet av menn, kvinnehat er kvinnehat; det er ikke slik at en gruppe menn er mer skrekkelige enn andre. (...) Jeg mener at journalistens innfallsvinkel er en typisk eksempel på det eurosentriske ønsket om å kunne si at fargede menn er mer sexistiske enn noen andre i verden. Noe som igjen betyr at fargede kvinner er mer offer enn noen andre i verden. Dermed vil også den hvite kvinnen forholde seg til den fargede kvinnen som offer istedenfor som en likeverdig.

Den viktigste feilen Vesten har gjort i spørsmålet om kvinnelig omskjæring er å oppføre seg som om det ikke finnes fargede kvinner overalt i verden som er intelligente og kapable til å snakke om disse spørsmålene. Vi trenger ikke andre til å snakke for oss. En ting er å snakke med i solidaritet, noe helt annet er å bli snakket for. (...) Men det er fremdeles lettere for vestlige feminister, enten de er hvite eller svarte, å snakke om kvinnelig omskjæring enn å snakke om sult eller analfabetisme som feministiske temaer.»

TA PÅ DEG BRILLER, EVENTYRBRILLER OG SE...

Forholdet mellom de ulike undertrykkingsmekanismene kan beskrives som et slags nett. Det er ikke en enkelt hovedmotsetning, men et nett av maktforhold som er forbundet på ulike måter. Noen steder i verden er forbindelseslinjene så mange at nettet blir svært finmaska, og mulighetene til å komme fri svært vanskelige.

«Analysen av tredobbelt undertrykking resulterer i læren om at 'andre' også har erfaringer om undertrykking og motstand, men dette er erfaringer som ikke er subjektivt åpne for oss, og som objektivt også kun kan læres delvis.» (T.O.).

Kvinnemøte i Managua, Nicaragua

«Hva vi ber om er at den ledende oppfatning og de som holder den ledende oppfatninga, gir slipp på sin lederposisjon og selv lærer hvordan en kan innta subjekt-posisjonen til den andre.» (Gayatri Spivak)

Noen ganger snakker man om at en ser verden gjennom ulike farga briller. Jeg kan aldri sette meg helt inn i en svart kvinnes posisjon, jeg kan aldri helt ta av meg de brillene som handler om at jeg er hvit og lever i den rike delen av verden. Men jeg kan prøve. bell hooks sier at «det er en utopisk drøm å forestille seg at hvite kvinner skulle kunne frigjøre seg fra sin hvite overherredømme-tankegang alene, uten kritisk engasjement og gjensidig utveksling med ikke-hvite likesinnede.» Hvis vi lytter til andres erfaringer, kan vi bidra til forandring. Det er ikke naturgitt at vi skal tviholde på privilegiene vi har, vi kan velge å solidarisere oss med andre undertrykte. bell hooks beskriver en episode hun opplevde med en svart venninne som har en hvit kjæreste. bell hooks spør henne:

«Hva gjør du når du er trøtt av å konfronteres med rasisme, trøtt av de daglige tilfeldige opplevelsene av rasistisk terror - hvordan takler du å komme hjem til en hvit person? Leende svarte hun - Å, du mener når jeg lider av White People Fatigue Syndrome... han får det oftere enn meg... Etter at vi hadde ledd ferdig, snakka vi om hvordan hvite folk som bytter posisjon, som hennes samboer hadde gjort, begynner å se verden annerledes. Når han forstår hvordan rasismen fungerer, kan han se hvordan hvithet oppleves som noe fryktinngytende, uten at han ser på seg selv som ond eller alle svarte som gode... Generelt har denne prosessen hvor en setter seg i de andres posisjon, makt til å dekonstruere rasistisk praksis... Som en kritisk intervensjon gjør den det mulig å anerkjenne at progressive hvite som er antirasister kan klare å forstå hvordan deres kulturelle praksiser opprettholder hvitt overherredømme uten at den framkaller lammende skyldfølelse eller fornekting.»

bell hooks bruker ofte begrepet hvitt overherredømme (white supremacy) istedenfor rasisme. I et intervju med Klassekampen sier hun om hvite feminister:

«Jeg foretrekker begrepet hvitt overherredømme istedenfor rasisme, for de hvite kvinnene er ikke rasister. De sier f.eks. ikke at de ikke vil ha svarte kvinner med i sine organisasjoner, men de slipper oss ikke fram. Vi får være med, men på deres premisser. Hvite kvinner klager over at menn, hvite menn, usynliggjør dem. Men når fargede kvinner sier at 'det er akkurat det dere gjør mot oss,' forstår de ikke hva vi mener.»

SOLIDARITET I PRAKSIS

Vi som er hvite og privilegerte og ønsker å være antirasister, som vil solidarisere oss med andre undertrykte grupper, har et særlig ansvar. Akkurat som politisk bevisste fyrer har et særlig ansvar i forhold til sexistisk undertrykking. Jeg skal prøve å gi noen eksempler på hva dette ansvaret kan innebære. Jeg har allerede vært inne på det med å ikke ta for gitt at ulike folks situasjon oppleves likt. - Vi må være lydhøre for

andres erfaringer, og lytte til og støtte deres egne måter å bekjempe undertrykking på. Vi må slutte å snakke så mye på vegne av folk, og la folk slippe til sjøl. Jeg har tenkt mye på det nå når jeg som hvit kvinne fra et av verdens aller rikeste land skriver om kampen mot rasisme og sexisme. bell hooks sier:

«Mens hvite kvinner kan og må ta et hovedansvar for å snakke om antirasistisk kamp til andre hvite kvinner, er det like viktig at de lærer å snakke med og hvis nødvendig på vegne av svarte kvinner på måter som ikke gjenskaper og viderefører hvitt overherredømme.»

En konkret ting hun oppfordrer til, er at vi anerkjenner den kunnskapen vi har fra svarte kvinner. Hun forteller at hun stadig opplever at til og med radikale hvite kvinner bruker hennes og andre svarte kvinners analyser når de skriver om antirasistisk kvinnekamp, uten at de referer til hvor de har disse tankene fra.

Jeg skal fortelle et helt konkret eksempel på hva jeg mener med at den privilegerte part har et særlig ansvar: Alle jenter kjenner situasjonen med å gå hjem fra byen aleine seint på natta, kanskje ikke så lite full, og hvor oppmerksom en blir på alle fyrer en møter. Hver eneste mann er plutselig truende - en mulig voldtektsmann. Jeg opplevde en gang å gå hjem fra konsert, og da jeg kom til en særlig mørk strekning hørte jeg skritt bak meg. Jeg kasta et fort og stjålent blikk over skuldra (en må jo ikke vise at en er redd) og så til min skrekk at jo visst var det en mann. Han var så nær at han så mitt forskremte blikk, - og skrådde over gata. Vi gikk samme veien gjennom sentrum, men jeg var ikke redd lenger. Han hadde skjønt hvordan jeg opplevde situasjonen, og gjorde noe (for ham unødvendig) for å vise hvilken side han sto på.

> «The world is white no longer and never will be again.»
> - James Baldwin

Et kapittel i bell hooks bok Killing Rage - Ending Racism heter Whiteness In the Black Imagination. Hun beskriver hvordan hvithet representerer terror, noe fryktinngytende for den svarte befolkninga og gir en historisk bakgrunn for hvorfor det er slik. Det kan være nyttig å huske på. Hva kan vi gjøre med det - skal vi gå rundt med svære skilt på magen som sier «Ikke vær redd - Jeg er antirasist og kul?» Som regel er det gjennom handlinger vi kan vise hvilken side vi står på. Når den fulle mannen på trikken begynner å trakassere den pakistanske dama og ungen hennes, skal vi selvfølgelig gripe inn selv om alle skjønner at han bare er en gammel tulling. Når mannen foran oss i køen på Posten får drittbehandling og blir skjelt ut fordi det er noe han ikke har forstått, angår det oss også. Hvis vi merker (og det bør vi prøve å merke) at den utenlandske familien som kommer mot oss i gata blir redde fordi vi ser ut som skinheads, eller bare en gjeng med svartkledde pøbler (det er ikke alltid så lett å skille the good from the bad guys and girls) er det vårt ansvar å skrå over gata.

Killing Rage

En fare jeg ser ved idéen om tredobbel undertrykking, er at den kan være med på å forsterke idéen om noen som offer. Den svarte alenemora i Brasil som prøver å overleve på en luselønn som hushjelp for en rik familie hvor hun må ligge med husets herre for å beholde jobben - henne er det synd på dere!

«Dere ser på oss som ofre. Ofre? Vi har ikke bruk for deres medlidenhet, vi krever deres samarbeide. Deretter kan vi snakke om solidaritet. Hvem er disse hvite kvinner? De kaller seg selv våre søstre - våre storesøstre...» (Liclic Orben Schmidt, T.O).

«Mange hvite som hadde kjempet side om side med svarte folk var, ironisk nok, positive til bilder av svarte som ofre. Mange hvite fortalte at de så på lidelsene til de svarte i de segregerte Sørstatene og ble så bevega at de ville gjøre noe for en forandring.» (bell hooks om hvites engasjement i den svarte borgerrettskampen).

Hva gjør offerrollen med folk? bell hooks sier at «To name oneself a victim is to deny agency - Å definere seg sjøl som offer er å nekte seg muligheten til å handle.» Hun fortsetter:

«Alle marginaliserte grupper i dette samfunnet som er gjort til offere av institusjonaliserte systemer av dominanse (rase, klasse, kjønn osv.), står overfor det underlige dilemmaet at de må utvikle strategier som gjør omverdenen klar over deres situasjon på en slik måte at det vekker oppmerksomhet og erkjennelse, uten at det viderefører et mønster av å bli gjort til offer.»

En av bell hooks bøker heter Killing Rage - Ending Racism. Raseri, rettferdig og målretta vrede, er et av hennes svar på hvordan en unngår å sitte fast i offerrollen. Toni Morrison formulerer det slik: «Anger is better, there is a presence in anger. - Sinne er bedre fordi det er en tilstedeværelse i sinne.» Når vi blir sinte gjør vi oss selv til subjekter istedenfor objekter (vi handler istedenfor å bare bli utsatt for andres handlinger). bell hooks snakker om svart raseri som et viktig element i frigjøringskampen. Hun beskriver at det er Malcolm X sitt klare utfordrende sinne, basert på hans uuttrettelige forpliktelse til å slåss for rettferdighet, som gjør at han stadig er like aktuell for radikale antirasister. Malcolm X utfordra svarte folk til å gjøre krav på seg sjøl som følelsesmessige subjekter, og det kan bare skje ved å gjøre krav på sinnet. De som vil holde seg inne med makta, som ikke ønsker en virkelig forandring, vil alltid være redd for raseriet til de undertrykte. De samme folka ønsker å opprettholde offerbildet fordi dette er handlingslammende.

bell hooks, amerikansk feminist og forfatter.

bell hooks er optimist på våre vegne, og jeg vil avslutte med hennes ord:

«Revolusjonære feminister er blant den gruppa kvinner og menn som ikke blir desperate over hvite folks manglende evne til å kvitte seg med det hvite overherredømmet. Der er fordi vi har engasjert oss i motstand og sett solidaritet i virkeligheten vokse fram i de forpliktelsene og den kampen vi har til felles. Disse erfaringene må komme fram for å imøtegå den voksende følelsen av at det ikke nytter, og for å imøtegå den hvite makt-feminismen (de som kaller seg feminister for å slåss for flere privilegier). Det vil ikke bli noen feministisk revolusjon uten at rasismen og det hvite overherredømmet får en ende. Når alle menn og kvinner som er engasjert i feministisk kamp forstår at alle systemer av dominans griper inn i hverandre, at hele systemet av hvitt overherredømme, kapitalisme og patriarkat henger sammen, vil kvinnebevegelsen gjenvinne sin revolusjonære drivende kraft og gå framover.»

KILDER:

bell hooks - svart amerikansk feminist, foredrag, artikler og boka Killing Rage - Ending Racism.

Triple oppression, en tekst om klasseforskelle, racisme og sexisme - artikkel oversatt fra tysk, laga som et diskusjonsopplegg til den tidligere motstandsavisa Clash.

Colette Guillaumin, fransk feminist, utdrag fra boka Racism, sexism, power and ideology.

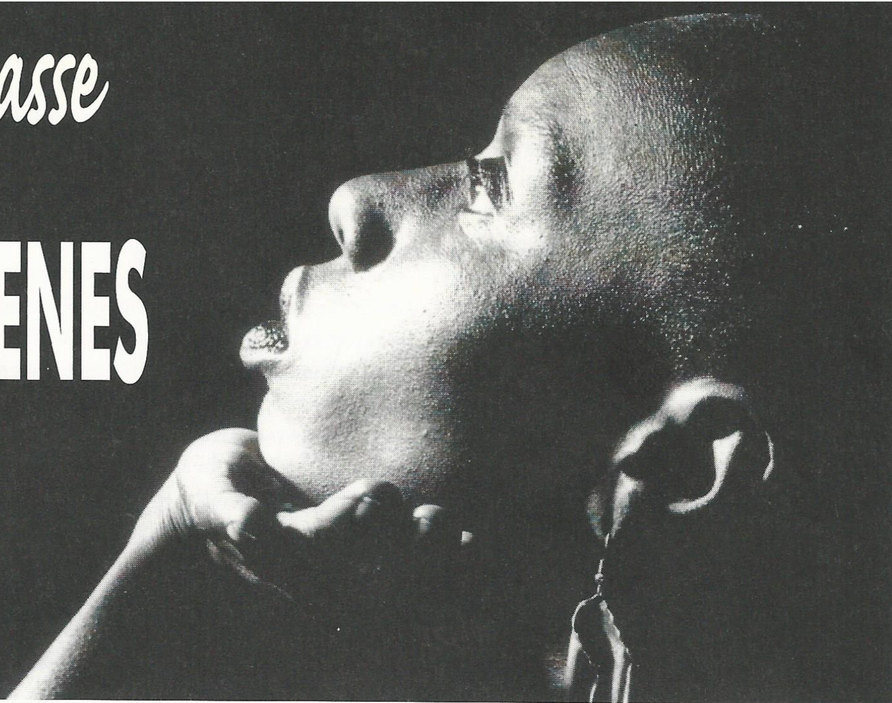
Toni Morrisons skjønnlitterære forfatterskap.

«Utrydd hver eneste jævel», Sven Lindquist

«Blodig helg», Helen Zahavi

Rase, kjønn og klasse

I MULIGHETENES LAND

Slavemotstandernes bibel - Onkel Toms hytte - og rasepuritanernes ledetråd - Kvinnen og den nye rase - ble begge skrevet av kvinner. Onkel Toms hytte av en ungpike i krinoline. Kvinnen og den nye rase av en som kalte seg sosialist og feminist. For i USA er som kjent alt mulig.

Kvinners og slavers kamp på det amerikanske kontinent har en lang parallell historie. Kvinners kamp på plantasjene er blitt legender. En slavekvinne på Jamaica, Nanny, skal ha drevet en hel by av rømte slaver mot plantasjeeierne på Jamaica på 1600-tallet. Hun er en av de få heltinnene som har blitt hedret for sin innsats. Et tenkt portrett av henne er å finne på jamaicanske dollarsedler. Hennes søstre lenger nord er derimot blitt glemt, fortiet eller bakvasket for sine innsatser. I 1816 ble det oppdaget at et samfunn på nesten 300 rømte slaver hadde forskanset seg i et fort i Florida. Da disse ikke ville overgi seg frivillig, ble hæren satt inn, og over 250 av okkupantene møtte døden. Liknende konfrontasjoner fant sted hvor små samfunn forskanset seg mot plantasjeeierne. Sjokkerte nyhetssedler kunne fortelle om de blodige konfrontasjonene, særlig urovekkende var det at kvinner sloss side om side med både sine menn og sine barn. Kvinner huskes også for sitt arbeid med «The underground railroad» - undergrunnsbanen, som hjalp rømte slaver fra sør til nord. Harriet Tubman var «konduktør» for mer enn 300 slaver fram til borgerkrigens slutt. Men kampen mot slaveriet skulle snart også bli drevet av andre krefter. Hvite kvinner og menn engasjerte seg. Mange av disse kjempet også for kvinnens rettigheter og etterhvert også for bedre arbeidsvilkår for hvite. For andre var disse sakene adskilte og endog oppfattet som konkurrerende.

RASE...

Den tidlige organiseringen i American Anti-Slavery Association utelukka kvinners innsats. På en internasjonal antislaveri-konferanse i London i 1840 fulgte nygifte Elizabeth Crady Stanton sin mann. Her møtte hun Lucrecia Mott som allerede var blitt en politisk veteran i abolisjonistbevegelsen. Ingen av dem fikk delta på møtene. Henvist til galleriet kunne de sitte ved siden av Charles Remond. Remond var en svart aktivist sendt til møtet på penger samlet inn av tre forskjellige kvinnelige antislaveri-foreninger. Det var meningen at han skulle delta på møtene og fortelle om sine erfaringer som svart. Remond husket sine velgjørere og satte seg sammen med de som hadde sendt han dit, kvinnene.

KAMP MOT SLAVERIET

Kvinner på plantasjene hadde ofte status som inneslaver og kunne stikke unna både bøker og mat. Dette medførte selvfølgelig også en strengere kontroll, også seksuelt. De ble regelmessig straffet, gjerne ved voldtekt, for å hjelpe andre å flykte eller for å lære seg sjøl og andre å lese og skrive. Den seksuelle undertrykkinga av slavekvinner var ofte en vekker for hvite kvinner. Allerede i 1833 så Philadelphia Female Anti-Slavery Society dagens lys i kjølvannet av en nasjonal antislaveri bevegelse (for menn). En av den nasjonale antislaveribevegelsens mest markante skikkelser Frederic Douglass, selv født av en slave, støttet kvinners organisering for abolisjonistenes sak. Douglass var en sørgelig ensom sjel i så henseende. Samme år skulle en ung hvit kvinne sette standard for en mer direkte kamp mot slaveriet. Lærerinnen Prudence Crandall slapp til en svart jente ved skolen hun drev i Connecticut. Crandall nektet å utvise den svarte jenta etter trusler både fra foreldrene til de andre barna og det som fantes av myndigheter i området. Da Crandall ble arrestert var hun blitt en viktig symbolfigur for den hvite, kvinnelige antislaveribevegelsen.

Crandall var kveker. Likeledes var Lucrecia Mott som dro på stiftelsesmøtet til American Anti-Slavery Society. Mott reiste seg fra tilhørerbenken hvor hun satt sammen med Stanton og Remond, og steg opp på talerstolen: «Riktige prinsipper er sterkere enn navn. Hvis våre prinsipper er riktige - hvorfor skal vi være feige? Hvorfor skal vi vente på de som aldri hadde motet til å beholde de umistelige rettighetene til slaven?» Ingen tvil om at Mott hadde noe å si, men dessverre større tvil om at noen hørte på henne, ettersom det i en slik forsamling var helt utenkelig at en kvinne kunne si noe av politisk betydning.

Hvite kvinner var også de som i hopetall skulle reagere på Harriet Beecher Stowes Uncle Toms Cabin når den først kom ut 1852. Boken ble sett på som et frontalangrep på slaveriet og ble beskyldt for å ha starta den amerikanske borgerkrigen. Men som Angela Davis 130 år senere kommenterte, ga boken et heller idealisert bilde av slavefamilien og da spesielt av kvinnen. Stowe hadde skrevet en bok om en «hvit» familie i slaveri. Men Stowe hadde skapt en kvinne hvite kvinner i middelklassen kunne identifisere seg med. Kvinnene begynte nå for alvor å markere seg i antislaveri-kampen. For som noen av pionerene innen både kvinnekampen og kampen mot slaveriet, Grimke-søstrene, kunne fortelle sine hvite søstre om deres svarte søstre: «De er våre landskvinner - de er

våre søstre, og hos oss, som kvinner, har de rett til å lete etter sympati for sine klager og innsats og bønn for sin redning.»

KJØNN...

Kvinner i den tidlige abolisjonistbevegelsen hadde akkurat rukket å få med seg litt politisk erfaring da de ble kastet ut. Mange av pionerene fra antislaverikampen skulle nå bli pionerer for den amerikanske kvinnekampen. To av kvinnene som hadde hørt Lucrecia Motts tale i 1840 - Elizabeth Stanton og Susan B. Anthony, gikk i bresjen for kvinners egne rettigheter. Sommeren 1848 fant en konferanse sted ved Seneca Falls. Utfallet skulle bli den første nedskrivingen av kvinners krav til rettigheter på det nordamerikanske kontinent. Erklæringen fra Seneca Falls gjenspeiler den hvite middelklassekvinnens verden. Rettighetene som kreves er rett til skilsmisse, rett til profesjonsstudier, rettigheter i forhold til eiendom og rettigheter innad i ekteskapet. Ingen overraskelse at disse kravene lå langt fra virkeligheten til såvel svarte som hvite arbeiderklassekvinner. Stanton og Anthony fikk likevel Douglass' støtte til erklæringen. To år etter Seneca Falls ble National Womens Suffrage Association (NAWSA) dannet over erklæringen. Ved stiftelsen reiste en kraftig svart kvinne seg og ba om ordet. Hennes vitnemål - «A'nt I a Woman» er blitt stående som et av de mest markante i amerikansk kvinnehistorie. Etter å ha måttet overdøve forskrekkede utrop fra hvite tilhørere erklærte Soujourner Truth, tidligere slave og mor til 13 som var blitt solgt videre: «Wall, children, whar dar is so much racket dar must be somethin' out o'kilter. I tink dat 'twixt de niggers of de Souf and de womin at de Norf, all talkin 'bout rights, de white men will be in a fix pretty soon. But what's all dis here talkin 'bout.» (Vel, barn, hvor det er så mye krutt må det bli ild. Jeg tror at nå som de svarte i sør og kvinnene i nord snakker om rettigheter, vil de hvite menn havne i klemma veldig snart. Men hva er alt dette sprøytet.) Siste setning var beregnet på flåseriet en slik borgerlig forsamlig avstedkom. Soujourners tale har nettopp gått ned i historia fordi den skjærer gjennom middelklassehverdagen som ellers var overrepresentert i forsamlingen. Ved å vise sine muskler, fortelle om sitt harde kroppsarbeid og hele tiden spørre om ikke hun også var kvinne, tok hun luven fra de fleste andre i lokalet og ble også snart angrepet på grunnlag av sin hudfarge. Dessverre satt ikke den hvite mann i slik en klemme Truth ville ha han i. Det tok nemlig tiår før noen av de tilstedeværende skulle ta inn over seg hennes ord.

Den borgelige kvinnebevegelsen satte snart kvinnelig stemmerett som sitt høyeste mål. Med slavenes emansipasjon under og etter borgerkrigen begynte flere å se svartes krav som en direkte trussel mot sine egne krav. I 1888 innførte staten Mississippi flere segregasjonslover mellom svarte og hvite. De neste 20 årene fulgte seks andre stater i sør. Den svarte kvinneaktivisten Ida Wells kritiserte sin hvite venn og president for den nasjonale kvinnebevegelsen, Susan Anthony for unnfallenhet. Anthony mente man måtte støtte de hvite kvinner i sørstatene som gikk inn for segregasjon. Ved siden av stemmerettsorganisasjoner var klubbene kvinnenes politiske domene. Fra 1870-årene spratt disse opp i alle større byer. Kvinneklubbene organiserte både svarte og hvite. Den første klubben var blitt organisert i 1868 etter en utestengelse av kvinner fra presseklubben i New York. Deres konsentrasjon spant nettopp om kvinners rett til arbeide. De første svarte klubbene ble organisert som svar på lynsjing og angrep på Ida Wells' trykkeri og kontor. Ida B. Wells utga et nyhetsbrev hvor hun blant annet satt fokus på den økende bruken av lynsjing som rettsinstans i sørstatene.

Kvinneklubbene hadde fra 1890 et sentralorgan - General Federation of Womens Clubs, GFWC. Ved årsmøtet i 1900 ble GFWC oppfordret til å ta et oppgjør med rasismen i egne rekker. Istedet ekskluderte de sine svarte søstre. Josephine St. Pierre Ruffin ble fysisk hindret adgang til møtet. For å rettferdiggjøre utestengelsen trykte GFWCs nyhetsbrev en historie om en integrert klubb med både svarte og hvite kvinner. En av kvinnene var svart, men var så lys i huden at hun kunne passere som hvit. Likeledes var hennes sønn. Kvinnens beste venninne var hvit og hadde en datter. Barna vokste opp som bestevenner og ble til slutt forelsket og gift. Som en helt vanlig hvit middelklasse levde de lykkelig uvitende om den usynlige dråpen svart blod. Etter en stund ble den unge kona gravid. Hun fødte en velskapt unge, men snudde seg etter fødselen mot veggen og døde. Ungen var svart og sjokket for tungt for den unge kvinnen å bære. Denne historien ga seg ut for å være sann. Hvite kvinner ble advart om hvor farlig det var å omgås svarte kvinner. I en verden der alt er svart og hvitt kan integrering føre til katastrofe. Svarte kvinner var nå blitt utelatt fra kvinnearbeidet ettersom dette kunne støte hvite kvinner vekk fra kampen.

KLASSE...

Kampanjen for titimersdagen satte i gang kampen for arbeidende kvinners rettigheter i årene før Seneca Falls. Under borgerkrigen ble nordstatenes industrialisering avgjørende for krigsresultatet. En voksende masse immigranter fra Europa støpte kanoner og vevde lerret til hæren som skulle frigjøre slavene i sør. Men Lincolns krav om frihet var mer et forsøk på å blidgjøre handelspartneren England enn å virkelig ønske afroamerikanerne fri. Rasismen stod sterkt også i nord - mot de svarte som hadde klart å ta seg dit og immigranter fra Europa. Gjennom 1820- og 1830-årene gikk kvinner i tekstilindustrien flere ganger til militante aksjoner mot sine arbeidsgivere. De protesterte mot den doble undertrykkinga de følte som arbeider og kvinne. Tross i streiker, opptøyer og endog litt kuttrøyk hørtes ikke disse kvinnen helt til Seneca Falls. En arbeider - Charlotte Woodward, hanskemaker, underskrev Seneca-erklæringen. Men hun var ikke kommet dit for å sette navnetrekk. Woodward dro til Seneca Falls for å opplyse møtet om arbeidende kvinners forhold. I likhet med Soujourner Truth måtte

Woodward dra fra møtet med uforretta sak.

Antislaveribevegelsen var blitt drevet av en hvit middelklasse av humanitære grunner. Lite skjønte de at deres raskt voksende industri i nord, som de sjøl tjente på, kunne være undertrykkende. De «frie» svarte hadde selvfølgelig de dårligst betalte jobbene og de dårligste arbeidsforholdene. For afroamerikanske kvinner var arbeidet som hushjelp ofte eneste mulighet. Å jobbe i et hushold betyr ikke «mykere» arbeid, tvertimot betyr det et sterkere avhengighetsforhold til arbeidsgiver og flytende arbeidstider. En hushjelp i en amerikansk storby på slutten av forrige århundre hadde en 10-14 timers arbeidsdag og fri en ettermiddag i uka til å besøke familie. For å gjøre hennes hverdag enda likere slavens kunne hun «selges», «kjøpes» eller byttes hver dag. Bare i Bronx fantes det et slikt marked for «hushjelpbytte» på hvert hjørne, observerte en tilreisende.«Våre føydale huskoner» skrev«The Nation», jobber 72 timer i uka - året var 1938.

De oppdaget at den nye friheten i nord langt fra var den friheten de hadde kjempet for. Ufriheten var tatt ut av lovverket, rasismen puttet inn igjen.

National Womens Suffrage Association forsøkte i 1868 å verve arbeiderklassekvinner til sin stemmerettskampanje gjennom tidsskriftet Revolution. National Labour Union hadde vært åpen for kvinner fra 1860. Susan B. Anthony fra NAWSA mente at stemmeretten var viktigere enn arbeiderrettighetene, noe som gjorde hennes karriere som arbeideragitator meget kort. I 1869 ble National Colored Labour Union stiftet og var fra første stund åpen for kvinner. Samme år ble Anthony sparka ut av NLU etter å ha oppfordret til streikebryteri. Hadde kvinner en mulighet til å arbeide, skulle de ta den, om det så var fra sine egne streikende menn. Anthony og kompanjong Stanton gjentok her framvisningen av sin totale mangel på forståelse for andres situasjon, slik de hadde gjort overfor de svarte kvinnene i kvinneorganisasjonen.

TILBAKESLAGET

Ida Wells og mange andre hadde oppdaget at den nye friheten i nord langt fra var den friheten de hadde kjempet for. Ufriheten var tatt ut av lovverket, rasismen puttet inn igjen. Frihet betydde ikke det samme som rettssikkerhet. Lynsjing var blitt populært under borgerkrigen og eksploderte mot århundreskiftet. Kvinnefiendtlighet og rasisme hadde sin blomstringstid på samme tid. Ikke helt tilfeldig sammenfaller dette med middelklassens glansperiode rundt århundreskiftet.

Et av kvinnebevegelsens krav rundt århundreskiftet var rett til kontroll av egen seksualitet. Etter at kvinner hadde blitt innvilga allmenn stemmerett i 1920, ble dette kravet en hovedsak for den hvite kvinnebevegelsen. Nye preventiver kom på markedet, og kampen for sjølbestemt abort begynte. Kvinnebevegelsen brydde seg lite om å få med seg sine svarte søstre som ble regnet som svært skeptiske til fødselskontroll. Dette hadde afroamerikanerne all mulig rett til ettersom det var deres livmor fødselskontroll først var blitt prøvd ut på. Abort hadde vært vanlig blant de svarte i slaveri og gikk ikke merkbart ned med«emansipasjonen».

I 1903 slo rasisme mystisk blanda med moderkult igjennom i NAWSA. Flere av delegatene brukte dette årsmøtet på å diskutere de anglosaksiske mødrenes ansvar for å opprettholde rasen. To år senere gjorde president Roosevelt«den angelsaksiske rasens utdøen» til et varsel om«raseselvmord». Blant hans tilhørere fantes en sosialarbeider fra Brooklyn, og Margaret Sanger ble snart spydspissen i feministenes fødselskontrollkampanje. Framfor alt skulle hun representere symbiosen av rasisme og frykten for lavere klasser som fantes i kvinnebevegelsen. Sanger kom selv fra en arbeiderklassefamilie og ble i 1912 medlem av sosialistpartiet. Til dette rekrutterte hun kvinner fra kvinneklubbene i New York.

I 1916 startet Sanger det første fødselskontrollsenter i USA. Bronsville i Brooklyn var et arbeiderklassestrøk med store innslag av immigranter. Løpesedler med informasjon om senteret ble trykt på engelsk, italiensk og jiddisch (et hebraisk språk). Sanger ble umiddelbart arrestert for foretagendet, som ble ansett som moralsk undergravende. I tiltalen ble hun også anklaget for antiitaliensk og antisemittisk propaganda, noe som absolutt ikke var langt fra sannheten. Til sitt forsvar bygde Sanger opp et makkverk av eugeniske teorier. Resonnementet hennes kan følges i«klassikeren» for enhver raseteoretiker i dagens USA -«Kvinnen og den nye rase». Alle arbeiderklassens svøper skulle hun utrydde med sin fødselskontroll, for som hun selv sa:«Alle våre problemer bunner i arbeiderklassens overavling.»

Sanger var ikke aleine. I 1908 hadde Eugenics Society sett dagens lys -«for at de mer dugelige raser og blodtyper skal få en sjanse til å vokse raskere enn de mindre dugelige.» Kvinnenes fødselskontrollbevegelse hadde til en viss grad felles medlemsmasse med Eugenics Society. I løpet av 1920-årene lyktes disse å få gjennomført steriliseringsprogrammer i flere amerikanske stater. Som Sanger oppsummerte sitt program i1919 - flere barn til de dugelige, færre til de udugelige.

Fra 1917 til 1940 ga eugenikerne ut«The Birth Control Review». Her advarte Sangers kritikere mot fødselskontroll ettersom det så ut til å føre til færre barn blant de dugelige hvite kvinner, mens barnetallet holdt seg høyt blant de udugelige. Arthur Barton skrev i et innlegg:«Min observasjon leder meg til å tro at negrene og de fattige delene av den hvite befolkningen ikke er interessert i fødselskontroll og ikke vil bli påvirket av den». Fødselskontrollørene i kvinnebevegelsen burde for lengst ha spytta ut den kvalme smaken.

«VI LØFTER MENS VI KLATRER»

Som svar på rasismen i kvinneklubbene hadde svarte kvinner allerede i 1895 stiftet National Association of Colored Womens Clubs (NACWC). Foreningens motto var å løfte mens de klatret og henviste til hvilken byrde de dro på i tillegg til den alle kvinner bar. Nesten 100 år senere, i 1987, ble mottoet igjen brukt som tittel på et foredrag holdt av Angela Davis i«National Womens Studies Association». Igjen så man det som nødvendig å oppfordre kvinneaktivister til å kaste rasismen på båten. Rasismen og klassefrykten har helt opp til i dag vanskeliggjort kvinners arbeid for rettigheter i USA. Både svarte og hvite feminister ønsker i dag å ta et oppgjør med dette, men pustes stadig i nakken av sine egne fordommer.

For å føre kampen videre må alle som kaller seg feminister anerkjenne også de andre formene for undertrykking i det amerikanske samfunnet. Med henvisning til verdens første kvinne, Eva, som snudde verden på hodet, kan gamle Soujorner Truth gi oss veien:

«If de fust woman God ever made was strong enough to turn de world upside down all alone, dese women togedder ought to be able to turn it back, and get the right side up again! And now dey is asking to do it, de men better let 'em.»

Kilder:
Women, Race and Class - Angela Davis, Vintage Books, New York 1983
Frontline Feminism, 1975-1995, essays from Soujourner Magazine - Aunt Lute Books, San Fransisco, 1995

Hentet fra Modern history Source Book http://www.fordham.edu/halsall:
A'nt I a Woman - Soujourner Truth, Seneca Falls 1848
Margaret Sanger and Eugenetics - Dickie Dresden, 1997

Dette er sjette og siste artikkel i vår historiske serie om kvinner og fascisme. Tidligere artikler finner du i AFA-magasin nr. 15-19.

EN SVART HISTORIE

- en flyktnings møte med norsk rasisme -

I sitt hjemland skrev Emman Emaali den kritiske boken Tiger Torture under One-Party Rule, en bok om de utallige menneskerettighetsbrudd under diktatoren Arap Moi, og ble deretter tvunget på flukt av den hevngjerrige presidenten. Emman Emalis flukt endte i Norge i 1995, hvor han ble plassert i et asylmottak på Levanger i Trøndelag. Her møtte han et materielt godt mottak, men alle beboerne der var underlig knuget av depresjoner, frykt og isolasjon, helt lukket inne i sine små rom både fysisk og mentalt.

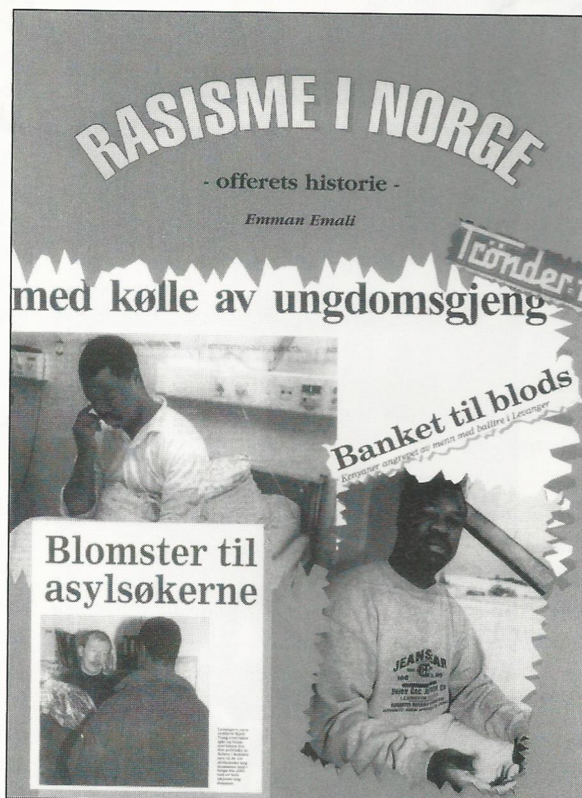
Emali forsøkte å bryte ut av isolasjonen ved å oppsøke den lokale puben for en øl og et slag biljard sammen med en annen afrikaner. De hygger seg og glemmer trykket av situasjonen som flyktning for en stund, men på vei tilbake til asylsenteret blir de to desto mer konfrontert med den norske rasismen. En bil kjører først forbi dem og det blir ropt:«Jævla negre, se å kom dere tilbake til Afrika,» og ting som er mye verre enn det. Situasjonen føles svært ubehagelig, men heldigvis kjører bilen videre. Lettet går de to videre mot asylsenteret, men der venter den samme råner-Volvoen. Fire store, feite bønder kommer ut. Tre andre biler kommer også til. De fire fra Volvoen er bevæpnet med trestokker av Myrdal-typen. Emman Emali blir slått i brystet og hodet og deretter sparket i ribbeina, mens hans venn blir slått ned med et balltre i hodet.

«Nå kunne jeg se mennenes ansikter. Det var ikke fjesene til normale mennesker. Jeg så sinnssyke menn. Uttrykkene deres fikk blodet til å fryse til is i årene mine. Det hatet som lyste i øynene deres kan ikke beskrives med noen ord. Jeg visste jeg var en død mann.»

Heldigvis hadde asylsenterets Securitasvakt oppdaget overfallet. Han grep ikke inn, men ringte i det minste til politiet. En av nordmennene angrep nå med kniv, men trakk seg unna da han så at politiet kom til stedet. Han hadde likevel ikke hatt så mye å frykte, for heller ikke politiet grep inn. Mens de var opptatt med å snakke i radioene sine ble Emman slått i brystet med balltre. Etter hvert kom såpass mange forsterkninger at politiet kunne luske inn på kamparenaen. Bryskt spurte de Emman:«Hvorfor slåss dere?» Emman forsøkte å forklare at de hadde blitt overfalt, men bartesnuten sa bare:«Dere må jo ha gjort noe som fikk dem til det.» Deretter begynte de å sjekke ofrenes identitet, mens overfallsmennene fikk stå i fred. Til slutt ransaket politiet rommet til Emman på asylsenteret, før de nedlatende avsluttet med:«Nå har dere laget nok bråk i kveld, se å kom dere inn på rommene deres før vi blir nødt til å ta dere med på stasjonen.»

OFFERET SLO FØRST!

Dette var Emman Emanis første møte med norsk hverdagsrasisme og norsk politis rasisme,

og svineriet bare fortsatte. Etter at Emman ble kjæreste med en norsk kvinne, fikk han føle enda mer vold og trusler, og også bære byrdene ved at kvinnens familie tok avstand fra forholdet på rasistisk grunnlag. Og nye volvo-fascister fortsatte sin trakassering og rundjulte Emman i en leilighet han ble lurt med til under påskudd av en fest. Politiet syntes heller ikke denne saken var så alvorlig, og ba ham komme innom etter helga for å anmelde det. De kjørte ham i det minste til sykehuset slik at han ble sydd.

Saken vakte oppsikt i media, men ble hurtig lagt død da politiet gikk ut:«Kenyaneren slo først!» Selv om Emman hadde store skader i hodet og ansiktet, valgte politiet å tro på en nordmann med et lite skrubbsår på nesen, fordi vennene hans støttet hans forklaring.

Trakasseringen i Levanger bare økte på, og det ble ikke noe bedre da samboerens mor truet med å få Barnevernet til å ta barna, siden hun bodde sammen med en selv politiet mente var en svart voldsmann. For å overleve måtte Emman Emali vekk fra Levanger, og han har blitt sørgelig klar over styrken i rasismen på Norges småsteder.«Når politimannen i Kenya slo meg var jeg forsvarende og stolt. Jeg skrev sannheten og sannheten vil seire. Jeg visste at jeg gjorde noe som var riktig. Og ingen slag kunne få meg til å endre mening. Den smerten kunne jeg holde ut. Å bli banket opp i Levanger var virkelig nedverdigende. Jeg ble banket opp av folk som så meg som en sosial parasitt, et udyr og en uvelkommen gjest.»

USYNLIGGJØRINGEN

Dessverre er det ganske forutsigbart at Emman Emalis lille, men viktige bok kommer til å bli totalt oversett og usynliggjort i det selvtilfredse Norge. Det beste han kunne ha håpet på, var et injuriesøksmål fra Levangers politi, men de vet så altfor godt hvor mye mer effektivt det er fortsatt å mistenkeliggjøre én som alle ugleser og misliker.

Heldigvis viser boken at Emman Emali ikke lar seg knekke av noe så primitivt som norske volvo-fascister, bondetamper og rasistisk politi. For leseren gir boken et kaldt sug i magen som ligger der og murrer lenge, men som kanskje også gjør deg mer oppmerksom på politiets opptreden hver gang de stopper en mørkhudet på gaten, eller den hverdagsrasismen vi lever i daglig, men sjelden merker eller kanskje heller ikke vil la oss vedkomme. Politiet og norsk hverdagsrasisme er sjelden voldelige i all offentlighet, men forakten og avvisningen de utstråler representerer også makten i Norge og det norskeste i vår «kultur».

Les Emman Emalis bok og forstå mer av det landet du bor i!

Emman Emali:
«Rasisme i Norge - offerets historie»
utgitt på eget forlag, Emali, forlag
kan bestilles på e-post:
emali@online.no

Raskolnikov i Naziland

Raskolnikov er den rablende stormannsgale hovedpersonen i Dostojevskijs Forbrytelse og Straff. Rasken mente han var et så usedvanlig menneske, ja nærmest en Napoleon, at han hadde moralsk rett til å myrde en pantelånerske og hennes søster for å finansiere sin storartede fremtid. I Norge har kvasi-nazi Andreas Winsnes skrevet en bok om sitt selvbilde, som ligner til forveksling på Raskolnikov i sin sammenblanding av overmenneske-ego, kristendom og undergangsdrift.

I en årrekke har den frafalne filosofistudenten Andreas Winsnes markedsført sitt opphold i nazimiljøet som et slags antropologisk feltarbeide for en forestående bok om konfliktløsning mellom nazister og antirasister. Boken lot vente på seg i over fire år, selv om prosjektet var fullfinansiert flere ganger av naive voldsforskere og idealistiske ikkevoldsgrupper. Det eneste vi fikk se var Winsnes' forvirrede person i stadig nærmere private relasjoner til landets mest sentrale nazister, pluss noen mediaoppslag om en studiesirkel for nazister han avholdt i ærverdige Folkereisning Mot Krigs idealistiske regi, og hvor han uttalte at når nazistene hadde de beste argumenter, skulle de gis rett. Nå viser det seg at han ga nazistene rett i alt!

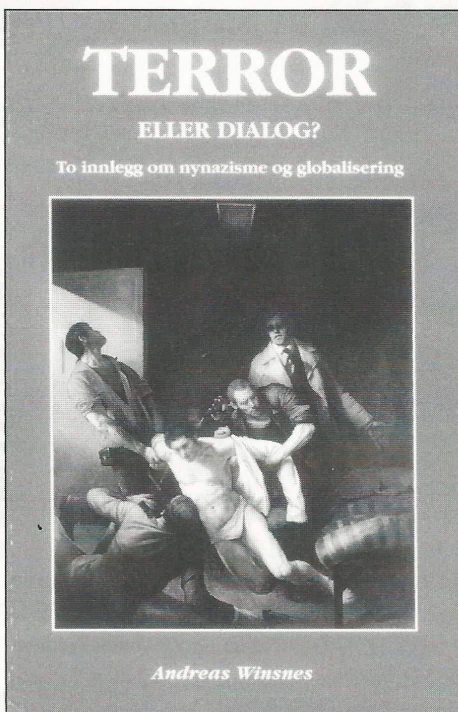
Boken Terror eller dialog? — To innlegg om nynazisme og globalisering — er gitt ut på eget forlag, og med forord av professor i idéhistorie og verdikommisjonær Guttorm Fløistad for å stive opp inntrykket av seriøsitet. Winsnes har latt tilflyte pressen at ingen etablerte forlag skal ha turt å utgi boken i redsel for sanksjoner. Nei, utgivelse av Salman Rushdie var sikkert bare barnemat av risiko i forhold til slagkraften av Winsnes' nymoralske kokebok...

Egotripp

Bokens første 130 sider er en eneste lang selvbiografisk harang, og lesningen føles mer og mer som å være på fest med en blotter — påtrengende nakenhet som bare han selv kan ha glede av. Winsnes dyrker, på side etter side, sitt uforholdsmessig store ego og forsøker å bygge opp et image som billigutgaven av Frans av Assisi, der han kler seg i sekk og aske, fører seg frem som den velmenende pasifist og antimaterialist som gir bort alle tingene sine, flytter ut av leiligheten sin og sover i Slottsparken i 17 graders kulde og tiner opp igjen av egen godhet, frem til hans mer turbulente tid i nazibevegelsen, der han mest av alt ligner på Dostojevskijs ravende gale Raskolnikov — Det utvalgte mennesket, med overmenneskets moralske rettferdiggjøring av å herske over andres liv og død. Denne posisjonen forlater han egentlig aldri, selv om han nitid beskriver sitt personlige sammenbrudd i prosessen fra pasifist til nazist. Deretter følger et lite og heller ulogisk kapittel om dialog, der Frans av Assisi/Winsnesen igjen får ha en liten gjesteopptreden, før han gjenfinner sitt Raskolnikov-ego i en vanvittig drøfting av kristen terrorisme mot kapitalismen.

Blottlagte nazister

Det eneste bra i Winsnes' bok kommer etter at han er ferdig med å kle av seg selv, og heller begynner å kle av den samlede norske nazibevegelsen. Hadde en utenforstående avlevert en tilsvarende beskrivelse av nazistene; som sinnssyke, psykopatisk voldelige, forfyllede og imbesile mennesker, ville vel de fleste avvist dette som totalt overdrevet og utroverdig, men Winsnes beskriver faktisk de norske nazisters siste krampetrekninger på grensen av undergang, med overraskende klare ordelag.

Winsnes hevder at sentrale nazister som Ole Krogstad og Johnny Olsen skal ha støttet hans bokprosjekt, men jeg tviler likevel på at Winsnes blir invitert på neste strekkøvelse for høyrearmen eller ariske fyllefest. Maken til blottlegging av nazistenes bedrøvelige liv og levned har neppe forekommet i Norge siden opprullingen av Rinnan-banden. Winsnes' selvopptatthet styrer riktignok alle beskrivelser — fra hans forelskelse i en velkjent nazikvinne han gir dekknavnet Athene (jeg antar Winsnes prøver å gi henne hyllest ved å kalle henne opp etter krigsgudinnen for organisert kamp, uten at hun blir mer sympatisk av det), til hvordan han ikke tør annet enn å utstyre seg med pistol, harpun(!) eller øks omtrent hver eneste gang han skal hilse på sine nazivenner. Beskrivelsen av forholdene i miljøet ligner mest av alt på et galehus på speed, der alle er opptatt med å true, banke og forfølge hverandre.

Dialog?

Til tross for de rabiate forhold Winsnes beskriver i nazi-bevegelsen, trekker han likevel frem den gamle kjepphesten sin fra mørkeloftet — den om at det er helt nødvendig med en dialog mellom Blitz og nazistene, skal ikke nazzene føle seg marginalisert og derfor bli enda mer voldelige. Dialog-kapittelet hans er logisk sett langt utenfor denne galaksen og mildest talt lite konsistent, og bare en eneste lang rettferdiggjøring av pseudo-prosjektene til Frans av Assisi/Winsnes, FMK og nazi-forskeren Tore Bjørgo. Winsnes biter ikke den hånda som mater ham. Han har etterhvert kunne innkassere betydelige summer i støtte til sin luftslottforskning.

Jeg kan likevel ikke forstå annet enn at Winsnes, etter sin inngående beskrivelse av de interne volds- og psykopatforhold i nazibevegelsen, pådrar seg uoverstigelige vansker med å underbygge teorien om at nazistene vil bli «ikkevoldelige» bare Blitz slutter å motarbeide dem. Han presenterer jo ellers en overveldende empiri som peker i helt motsatt retning. Det later til at ikke én eneste nazist har unngått voldelige konflikter med opptil flere av de ariske frendene sine, og borgerkrigsaktige tilstander

preger åpenbart omtrent hver eneste beskrevne hyggekveld for nazister. Noe halvhjertet lanserer Winsnes til dette en slags «stress-teori», der de stadige angrep fra Blitz også fører til intern vold, i tillegg til en påstått evig voldsspiral i forholdet mellom nazister og antirasister. Alt er Blitz' skyld! — noe han har lært av velgjøreren sin, NUPI og POTs forsker Tore Bjørgo, som faktisk har basert hele doktorgraden sin på samme resonnement.

Winsnes formår ikke så mye som en antydning av refleksjon rundt nazisme og rasisme som voldelige og undertrykkende ideologier, men har desto større problemer med å underbygge sin egen teori om at kamp mot rasisme styrker nazistenes vold. Han går så langt som til å hevde at dagens rasisme og nazisme ikke er en ideologi, men mer et psykologisk symptom på en slags ekstremismens dynamikk, slik at «uten ekstremismen ville majoriteten av dagens nazister valgt Speideren eller Ten Sing.»! (s.141). Det låter mildest talt falskt...

Harpun og øks

Den samme Winsnes som desperat utstyrte seg med harpun og øks for å holde selv sine næreste nazi-venner fra livet, mener likevel at Blitz burde gå på studiesirkel med disse prakteksemplarene av dialogsøkende mennesker, slik at disse endelig kan bli befridd for sin ekstremisme. Winsnes forteller i samme kapittel om hvordan han i perioden han sto frem i media med sitt dialogprosjekt, forsøkte å stjele en bulldozer for å brase gjennom veggen til Blitz for å få slutt på huset. En noe spesiell form for dialog kanskje, og eventuelle tapte Blitz-menneskeliv og andre undermennesker later til å spille liten rolle når Raskolnikov/Winsnes får sine storslagne idéer. I sin egosentriske rus kan Winsnes fortsatt ikke forstå at begrepet dialog bygger på tillit. Etter å ha lest hans tanker, sett hans gjerninger og fått beskrevet hans venner, er det neppe noen grunn til å ha det minste fnugg av tillit til denne mannen.

Spark oppover

Winsnes påstår med sin vanlige ubeskjedenhet og totale forvrengning av realitetene, at det viktigste han selv har tilført nazi-miljøet var å få slutt på at nazzene sparker nedover mot innvandrere, og heller har begynt å sparke oppover — mot systemet! I Winsnes' lille vakuum av et teoretisk univers mener han «løsningen» av konflikten mellom nazister og antirasister ligger i å få nazistene til å rette sine aggressive krefter mot andre enn de svakstilte i samfunnet, og da særlig storkapitalen. Felles fiender vil så forene antagonistene - en tankegang visstnok også forskervennen Tore Bjørgo tilslutter seg. Som historisk eksempel viser Winsnes til Stalin/Ribbentrop-pakten på hvordan kommunister og nazister kan samarbeide!! Vi kan prise oss lykkelig over at historie ikke er Winsnes' og Bjørgos fag, men i stedet for bare å le oss ihjel over denslags kvasi-intellektuelt pjatt, må vi i det minste gjøre oppmerksom på den ikke uviktige detalj at Blitz definitivt ikke er stalinister, men derimot ihuga frihetlige sosialister og anarkister. Stormaktssamarbeidet mellom Stalin og Hitler er ikke akkurat vår kopp te, og vi kommer aldri til å ha noen felles interesser med nazister og rasister.

Til tross for de fine teoriene og Winsnes' påstått gode innflytelse på nazistene, må det likevel være en flokk frittgående blankskaller som ikke har fått med seg hans glade budskap om heller å sparke oppover mot makta - for fortsatt overfalles antirasister og fortsatt blir innvandrere knivstukket på gata av de Winsnes føler han har hatt så enestående god påvirkning på. Men alt dette er selvfølgelig Blitz' skyld, fordi vi fremdeles ikke vil gå i dialog om nazistenes mangeartede problemer. Det eneste nazi-forsøk på «spark oppover» jeg kan komme på, var forskrudde Tom Eiternes' ville planer om statskupp og en ditto bloddryppende befrielsesaksjon mot Ila Landsfengsel, der Greven skulle skytes fri fra samfunnets lenker. Nazistenes «frihet» gjennom statskupp og rasisme er desidert det motsatte av den frigjøring vi snakker om.

Winsnæs «studerer» nazist ved den sør-amerikanske ambassade i fjor

Den gode terrorist?

I den siste bolken av boka drøfter så Andreas Winsnes veien videre etter sitt personlige havari, og etter at han nå sier å ha mistet troen på både pasifismen og nazismen. Hans nye tro heter noe så underlig som kirurgisk terrorisme! Dette viser seg ikke å være en forstyrret arisk kirurg som går amok med skalpellen, men en kristen teori for målrettet individuell terrorisme: «Jeg vil ikke sammenlignes med Ulrike Meinhof i RAF, men slik som henne har jeg gått fra kristen pasifisme til å vurdere å forsvare terrorisme som et mulig virkemiddel mot storkapitalen.» (s.184) Det er liksom ikke grenser for hvor langt ut på vidotta Winsnes klarer å drive seg selv.

I sin nye drømmeverden tror han det er mulig å true kapitalismen gjennom målrettet terrorisme mot enkeltkapitalister — ikke for å velte hele maktforholdet i samfunnet — men for å straffe de som opptrer som umoralske kapitalister. En slik individuell terrorisme, uten en massebevegelse og ingen andre analyser enn moralsk fordømmelse av urett, åpner nok en gang for den velkjente Raskolnikov/Winsnes - helten som skal redde oss vanlig dødelige fra undergangen gjennom aktiv supermann-inngripen, og som påstås å ha en særlig moralsk rett til drap, fordi «I ti år har jeg gjennomgått en indre kamp om jeg skal gå sverdets eller kjærlighetens vei for å forsvare de fattige og svake.» Mer patetisk kan det knapt bli, selv i Jesu og Windsnes' navn. Imponerende nok klarte han likevel å øke sine leseres kvalme enda et hakk, der han til slutt forsikrer at selv om han ganske sikkert kommer til å bli mistenkt for alle fremtidige bomber, kommer han nok likevel ikke til å være bombemannen, fordi «det strider mot mitt kall som kristen å bruke politisk vold. Jeg har en følelse av at jeg vil miste min sjel hvis jeg går imot dette kallet.» Takk fanden for det! Andreas Winsnes kommer aldri til å bli annet enn en oppblåst iscenesetter av seg selv, men er allerede omfavnet av Morgenbladet for sine refleksjoner rundt «umoralsk kapitalisme». Neste stopp blir nok Verdikommisjonen...

NAZISTENE HALTER VIDERE

Den lille sekten norske nazister har i oktober og november gjort noen tafatte markeringsforsøk. Bragdene deres inkluderer en håndfull nazisters markering av Quislings dødsdag på Akershus Festning i 0800-tiden om morgenen, fyllebråk og arrestasjoner på Jessheim, en usmakelig marsj til hyllest for de tyske nazistenes jødeforfølgelse på Mysen og 15 heroiske nazisters mislykka overfall på en antirasist på pub i Hønefoss.

Det er ikke mye vi hører fra de norske nazistene for tiden, men når de først rører på seg blir det til gjengjeld like tragisk som alltid. Kvart over ni om morgenen 24. oktober ble det sendt ut en pressemelding fra Erik Rune Hansens Norges Nasjonalsosialistiske Bevegelse (NNSB), som takket «alle» som hadde vært med på å markere Quislings dødsdag på Akershus Festning tidligere på morgenen. Vi kan se for oss den tragiske forestillingen på den folketomme festningen denne iskalde lørdagsmorgenen. Det er kanskje ikke så rart at NNSB nekter å fortelle hvor mange som deltok på markeringen. Vi kan bare konstatere at danske Jonni Hansens latterlige Hessmarsj kvart over sju om morgenen har fått en verdig utfordrer.

JESSHEIM

Lørdag 1. november gjennomførte nazistene nok en verdig markering i Jessheim. Med Fritt Forum-redaktør og naziedderkopp Michael Knutsen selv i spissen begynte kvelden på et privat vorspiel før turen gikk til bl.a. utestedet Vertshuset. Etterpå sjanglet 15 drita fulle nazister rundt i sentrum under taktfaste(?) sieg-heil rop på jakt etter noen å banke opp. Forestillingen endte med at 9 av dem ble innbragt og bøtelagt for drukkenskap og ordensforstyrrelser. Blant de arresterte var kjente nazister som Kjell Arne Karlengen, opprinnelig fra Hønefosstraktene, og Morten André Sørensen, som var en av underskriverne av leiekontrakta til nazihuset på Alnabru. Dariusz Arnesen fra Drøbak var òg til stede, sammen med Jan Roger Larsen fra Bøler, som var sentral da Johnny Olsen & co løsna skudd i Oslo sentrum 4. april. At flere av disse nazistene under Jessheim-besøket sitt gjorde skam på Vål'enga, ved å sprade rundt i deres supporterutstyr, er verdt å merke seg for bevisste krefter i VIF-klanen.

Johnny «vet du ikke hva jeg heter» Olsen fra Hadeland elsker å fortelle at han heter det samme som den mer kjente navnebroren.

Anders E.F. Johansen, fra Drøbak, med det latterlige kallenavnet «Pulern»

Etter initiativ fra den lokale AUF-avdelingen reagerte antirasister raskt, og en uke senere, søndag 8. november, møtte 200 lokale ungdommer og voksne opp til en demonstrasjon for å vise motstand mot at nazistene bruker Jessheim til å markere seg.

MARSJ PÅ KRYSTALLNATTA

De tyske nazistenes generalprøve på Holocaust, den såkalte Krystallnatta, fant sted 9. november 1938. I løpet av natta ble 90 jøder drept og utallige jødiske forretninger og synagoger angrepet og brent. 60-årsdagen for dette fant selvfølgelig de norske nazistene verdt å hylle. En forsamling på i underkant av 30 nazister, som de i pressemeldinga si ikke var snauere enn å kalle «den nasjonale bevegelse", dukket sent på mandagskvelden opp på Mysen for å marsjere. Denne usmakelige markeringen var en pinlig affære som ble overstått i løpet av 15 minutter. Stemningen skjønner vi var til å ta og føle på, da de tilreisende nazistene gjemt bak finlandshetter og norske flagg fortet seg gjennom David Blids gate. Som de selv formulerer det: «Det de aller fleste tilskuerne nok straks la merke til var at vi ikke laget noe bråk, ingen roping av slagord, ingen 'heiling'."

HØNEFOSSBESØK

Etter denne fantastiske markeringen i tomme gater på Mysen ville nazistene prøve seg på en større utfordring lørdag 14. november. 15 tilreisende nazister med Werner Holm og Johnny Olsen fra Hadeland i spissen fikk en halvtimes bytur i Hønefoss før de havna i slåsskamp med 4 antifascister på puben Bar 2 Be. En antifascist fikk gjennomgå, men nazistene møtte hardere motstand enn de hadde venta til tross for at de var 15 mot 4. Da en av nazistene falt om etter å ha fått en barkrakk i hodet, fikk nazistene det plutselig travelt med å komme seg unna. Den

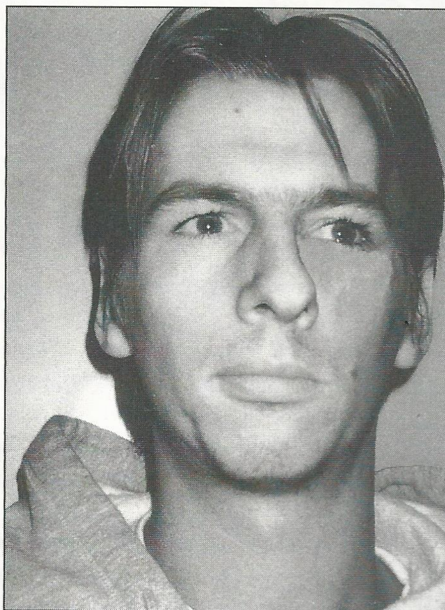
eneste lokale nazisympatisøren til stede kom etterpå luskende ut fra doen og prøvde seg på en historie om at han ihvertfall ikke var sammen med nazistene. Men fikk raskt et håndfast svar på at antifascistene ikke trodde ham.

Noen av nazistene ble like etter barslagsmålet anholdt av politiet og fikk overnatte på glattcelle. Blant disse var Anders E.F. Johansen, bedre kjent som «Puler'n»fra Drøbak.

Antifascister reagerte raskt etter at hendelsene ble kjent, og mobiliserte slik at gatene resten av natta ble holdt fri for nazisøppelet. Men det er ikke alle typer svin det er like lett å holde unna. Tre antifascister ble kasta på glattcelle etter å ha bedt et par sleske politimenn med trang til å ransake jenter om å holde hendene for seg selv.

FLAU KINAPUTT

Vi kan nok en gang bare oppsummere nazistenes markeringsforsøk som en total fiasko. En omreisende flokk tullinger som i all hemmelighet sniker seg rundt fra bygd til bygd av frykt for å få juling, har ikke mer politisk sprengkraft enn en flau kinaputt. Javisst kan de være en trussel mot enkeltfolk de kommer borti, det være seg innvandrere eller politiske motstandere, men så lenge det finnes oppegående antifascister rundtom, som møter deres offensiver og nekter å la seg skremme til taushet, ser fremtiden lys ut.

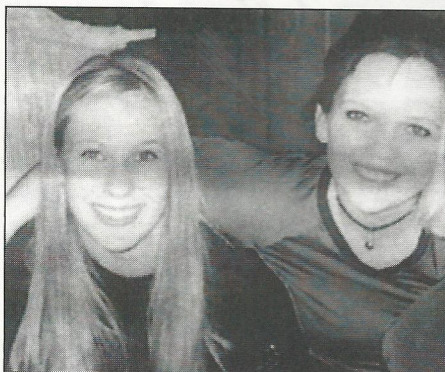
Nazisten Kjell Arne Karlengen var blant de arresterte på Jessheim

BUSKERUD:

FPU REKRUTTERER FRA NAZIMILJØET

To personer med bakgrunn fra nazimiljøet startet nylig et lokallag av FpU i Hokksund.

Det er ingenting nytt i at FrPs stadige rasistiske utspill tiltrekker seg personer fra nazimiljøet. I '94 var FpU nødt til å kaste ut et titalls kjente nynazister i Oslo-området etter mediaavsløringer. Lista over nazister som til slutt ender i FrP verken begynner eller slutter med denne episoden. Det kommer vel derfor neppe som noen overraskelse når vi igjen kan avsløre et eksempel på dette. 2. oktober ble to fjes vi tidligere kjenner fra nazimiljøet på Østlandet, valgt til henholdsvis formann og nestformann i det nystarta FpU-laget i Hokksund. Formann Marianne Nygård blir av antifascister på Hønefoss husket for sine sterke sympatier for og omgang med det ekstremt voldelige nazimiljøet på stedet, mens hun gikk på skole der frem til 1996. For å markere sitt ståsted spradet hun rundt med en nazistisk genser på skolen. Nestformann Ruth Bente Kolberg er kjent fra miljøet rundt Ole Krogstad og Tommy Stokke i Hokksund. Bl.a. var hun kjæreste med den tidligere frontfiguren i Norsk Arisk Ungdomsfront, Fred Ove Olsen, den perioden han bodde i Hokksund i 1996. Vi regner med at de to blir tatt imot med åpne armer i FrP-miljøet av bl.a. Knut Gjerde og Ståle Henriksen fra nabokommunen Nedre Eiker. Knut Gjerde, som stod på 3.plass på FrP-lista ved stortingsvalget i '97, og Ståle Henriksen har begge en fortid i nazimiljøet. I '79-'81 var Gjerde Buskerud-fører av Nasjonalt Folkeparti.

Overgangen fra nazimiljøet til Frp gikk uproblematisk for Nygård (t.v.) og Kolberg (t.h.)

FRP i dårlig selskap

I september kom en rapport fra FN som omtaler FrP blant partier som vinner oppslutning på rasisme. For å undergrave rapportens troverdighet gikk FrP ut med falske påstander om at den omtaler FrP som nazistisk.

A-BLAD

FREMSKRITT

FN STEMPLER FRP SOM NYNAZISTISK!

Ny sjokk rapport

Ja til post-filialer på anbud

Storstilt vervekampanje

Spesialrapportør for Menneskerettighetskommisjonen, herr Maurice Glèlè-Ahanhanzo

DETTE ER SAKEN:
I slutten av september offentliggjordes FN-rapporten med tittelen Tiltak for å bekjempe samtidige former for rasisme, rasediskriminering, fremmedfrykt og lignende intoleranse. Rapporten er skrevet av Maurice Glèlè-Ahanhanzo, som er spesialrapportør for FNs menneskerettighetskommisjon. Rapportøren skriver at FrPs fremgang, sammen med en rekke andre høyreekstreme partiers fremgang rundt om i verden, må sees som en refleksjon av at rasisme vinner terreng. FrP gikk kraftig til angrep på rapportens omtale av partiet og har forlangt at Utenriksdepartementet (UD) sendte et brev til FNs generalsekretær med full støtte til FrP. Som en reaksjon på dette sendte Antirasistisk Senter et brev med støtte til rapportens fremstilling.

Rasisme er en naturlig konsekvens av politikken som Fremskrittspartiet står for. FrP er en av spydspissene for å få gjennom høyredreininga hvor noen få tjener seg stadig rikere på bekostning av folk flest. Resultatet av denne politikken er fattigdom og sosiale problemer. For å unngå å måtte stå til ansvar for konsekvensene av sin egen politikk er det avgjørende å kunne bruke f.eks. innvandrere som syndebukker. Dette gir utslag som de utallige avsløringer av at FrP henter argumentasjon fra og åpner seg for organiserte rasister og fascister.

I '91 deltok tre stortingsrepresentanter fra FrP, med Vidar Kleppe i spissen, på stiftelsesmøtet til det høyreekstreme Den Norske Forening, med folk som Jack Erik Kjuus (Hvit Valgallianse) og Erik Gjems Onstad. Høsten '94 deltok Øystein Hedstrøm på 3 møter i samme type selskap. I januar '95 la FrP frem sitt beryktede Dokument 8:29 som viste seg å være avskrift fra Den Norske Forening sitt materiale. Rett før valget '95 avsløres Hedstrøm på et møte med åpenlyse rasister og nazister på Godlia Kino. Med dette i bakhodet er det ingen overraskelse at den ene påstanden drøyere enn den andre kommer fra partiet. Om ikke Vidar Kleppes utsagn om innvandrerkvinners konstante graviditet da han etter Le Pens modell forsøkte å nekte innvandrere kontantstøtten er rasisme, vil rasismebegrepet bli så uthulet at det ikke kan brukes til noe. Det er derfor ingen overraskelse at FrP havner i en FN-rapport om rasisme og fremmedfrykt.

SKITTENT TRIKS

Men like ofte som avsløringene av FrPs rasisme dukker opp, like ofte blir vi påtvunget å se opprørte FrPere i media som blånekter for alle beskyldninger. FrP synes det er helt greitt med rasistisk argumentasjon så lenge det er innvandrere som må ta konsekvensene, men når deres egen sammenblanding med upopulære grupper enda lengre til høyre blir for åpenlys, sier de stopp. De er livredde for å skremme bort velgerne. Derfor satsa de alt på å sverte FN-rapporten i september. I FrPs meget frie tolkning av rapporten kom de fram til at den stempler FrP som nazistisk. Om en så sterk påstand hadde stått i rapporten, ville den mista all troverdighet. Derfor spredde FrP disse løgnene til så godt som samtlige norske medier. At de har sluppet unna med dette uten å legge frem et eneste sitat som bevis, er utrolig. Grunnene til at den norske regjering gjennom UD også har latt seg forføre

av FrP, kan en bare spekulere i. Sett i lys av at f.eks. Antirasistisk Senter, som gjennom en årrekke seriøst har forsket på rasisme, støtter hovedessensen i rapporten, bør en spørre seg på hvilket grunnlag UD uttaler seg.

Uansett har FrP enda en gang klart å sette premissene for debatt og dagsorden i media. Og FrP og deres likesinnede kan dermed i gammel populistisk tradisjon fortsette sitt korstog mot fattige, kriminelle, innvandrere, samer, homofile, arbeidsledige osv. med uforandra styrke.

HVA STÅR I FN-RAPPORTEN?

Den delen av rapporten hvor FrP er inkludert, er som følger: Under overskriften Samtidige former for rasisme, rasediskriminering, fremmedfrykt og lignende intoleranse, står innledningen: «Ny-fascisme og ny-nazisme vinner terreng i mange land, spesielt i Europa. Dette reflekteres i valgseirene til ekstreme høyrepartier som fremmer fremmedfrykt, angrep på etniske, nasjonale og religiøse minoriteter, samt rasemessig og etnisk renhet i de land de er aktive.» Deretter følger en liste med eksempler fra de landa rapportøren har henta informasjon fra. Lista inneholder bl.a. Le Pens Front National i Frankrike, Jörg Haiders liberale parti i Østerrike, i tillegg til Fremskrittspartiet i Norge. Det eneste som direkte omtaler FrP er setningene: «Norge: Fremskrittspartiet har blitt det nest største partiet, med 22 prosent av stemmene og 41 stortingsrepresentanter.» Etter lista følger en tekst som sier «Disse partiene utnytter et økonomisk og sosialt klima karakterisert av frykt og angst pga. den kombinerte effekten av globalisering, identitetskriser og sosial isolering. De har også gjort forandringer for å få seg til å fremstå som radikale demokratiske høyrepartier, for å gi seg en mykere fremtoning som gjør det mulig for dem å pakke inn rasismen og fremmedfrykten sin. Som et resultat av dette, kun av valgtaktiske grunner, har tradisjonelle høyrepartier i økende grad omfavna slagordene til høyreekstreme partier. Noen unge er og mottakelige for fremmedfiendtlige slagord.» og «Denne økningen i makt til ekstreme høyrepartier er en grunn til bekymring. Den internasjonale allmenne opinionen og ikke-statlige og internasjonale organisasjoner som ser ut til kun å fokusere på åpne konflikter eller voldelige manifestasjoner av fascisme eller fremmedhat, burde åpne øynene.»

Riktignok er de oppgitte tallene for FrPs valgoppslutning heldigvis for høye, men utover denne faktafeilen er det en vansklig oppgave å nekte for at essensen i rapporten stemmer. Selvfølgelig kan detaljer diskuteres, men å utelate FrP fra en liste over høyreekstreme partier som vinner oppslutning på rasisme, hadde vært meningsløst og svekket rapportens troverdighet betydelig mer enn et tall som var feil. FrP kan ikke skylde på andre enn seg selv for at de havner i en slik oversikt.

Det rapporten derimot kan kritiseres for, er en manglende analyse av hvilke krefter som tjener på rasisme og hvordan den blir brukt politisk. Men det hadde nok blitt for sterk kost i FN-systemet.

JONNI HANSENS GRISEFEST

139 nazister marsjerte under marsjen i 1998. Som vi kan se var de ikke spesielt morgenfriske, og etter å ha lusket et par runder rundt kvartalet gikk de inn bak muren til huset i Greve og grillet litt, før utlendingene ble eskortert hjem av politiet.

Litt over kl. 07.00 lørdag den15. august 1998 var det igjen duket for den tradisjonelle Hess-marsjen. Denne gangen turte ikke nazistene å bevege seg lengre enn et par runder rundt kvartalet ved huset i Greve, DNSBs (Danmarks Nationalsocialistiske Bevægelse) hovedkvarter i Danmark. Antifascistisk Aksjon har tidligere skrevet hvilke nordmenn som var til stede på marsjen men vi vil likevel, som en service for våre lesere, trykke bilder fra marsjen, og forklare hvilke nordmenn som var tilstede.

Denne gangen var det ikke bare Rudolf Hess som skulle minnes. Også norske Vidkun Quisling og danske Frits Clausen skulle få deres «rettmessige» ære. Fire skandinaviske nazi-organisasjoner hadde invitert til marsjen. Norske NNSB (Norges nasjonalsosialistiske bevegelse, tidligere Zorn 88), svenske NSF (Nationalsosialistisk front) danske DNSB og det flerkulturelle Blood & Honour Skandinavia. I tillegg til de bleikfeite fra det ariske skandinavia, var det også (om mulig) enda feitere kamerater fra Tyskland til stede på marsjen fra bl.a. Hitlers gamle parti NSDAP-AO.

CHRISTIAN LØNNBERG JENSEN (med skjerf) var til stede under årets Hess-marsj. Han deltok også i Hessmarsjen 1997, og har tilknytning til det tidligere Tønsberg Skins og Riksfronten.

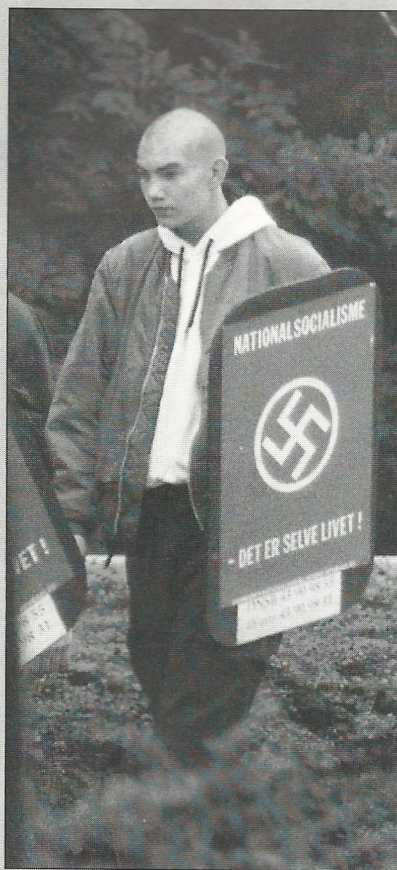

Marching for Rudolf Hess!
Honour the Martyrs of our Aryan Race!

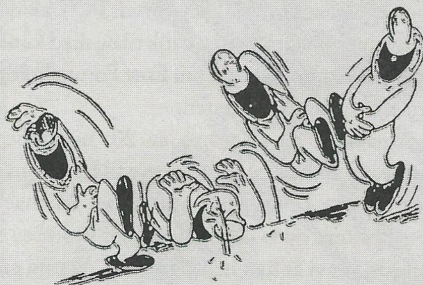

When: 15th of August 1998, 12AM.
Where: Hundinge Strandvej 153, DK-2670 Greve - 20 km south of Copenhagen.
How: We march in honour of the Peace Martyr Rudolf Hess and all fallen heroes of our White resistance struggle, and our conduct should reflect our respect and tribute to our dead comrades. THE MARCH IS COMPLETELY LEGAL!
Please note: Come in time to Denmark. Rather one or more days earlier. Do not cross the German-Danish or Swedish-Danish borders in groups. Do not wear any nationalist symbols while crossing the border. *All this could result in you being denied entry.* At the march, though, you should know that all NS symbols and flags (including the Swastika) are LEGAL in Denmark. However, tear gas and knives with a blade longer than 7 cm are illegal.
For further information: Call +45 [redacted], fax +45 [redacted] or write to DNSB, PO Box [redacted] DK-2670 Greve, Denmark.
Join the march and show the world that the NS movement lives on and gets stronger every year. Hail Victory!

Denne løpeseddelen ble sendt ut til nazister i Europa for å mobilisere dem til Hess-marsjen 1998.

Kenth Roger Lekve fra Tønsberg, som vi observante lesere kanskje vil kjenne igjen fra nazikonserten på Rykkin (se forrige nummer av Antifascistisk Aksjon), var nok den av nazistene med det værste mårratrynet under marsjen. Her går han rundt og tenker på at det hadde vært fint å være hjemme hos pappa, med den gode frokosten hans. Kenth Roger har i den senere tiden prøvd å få fotfeste som en av de viktigere nazistene iNorge, uten helt å lykkes. Han har hverken intelligens eller utseende med seg, og selv om han driver og ringer til AFA-mobilen for å spre rykter om seg selv - vil han nok ikke klare å klatre i hierarkiet i nazimiljøet med det første.

Fremst i marsjen gikk Jonni Hansen fra DNSB og hans medsammensvorne. Tett beskyttet av politiet, selvfølgelig. Ikke alle ser like morgenfriske ut....

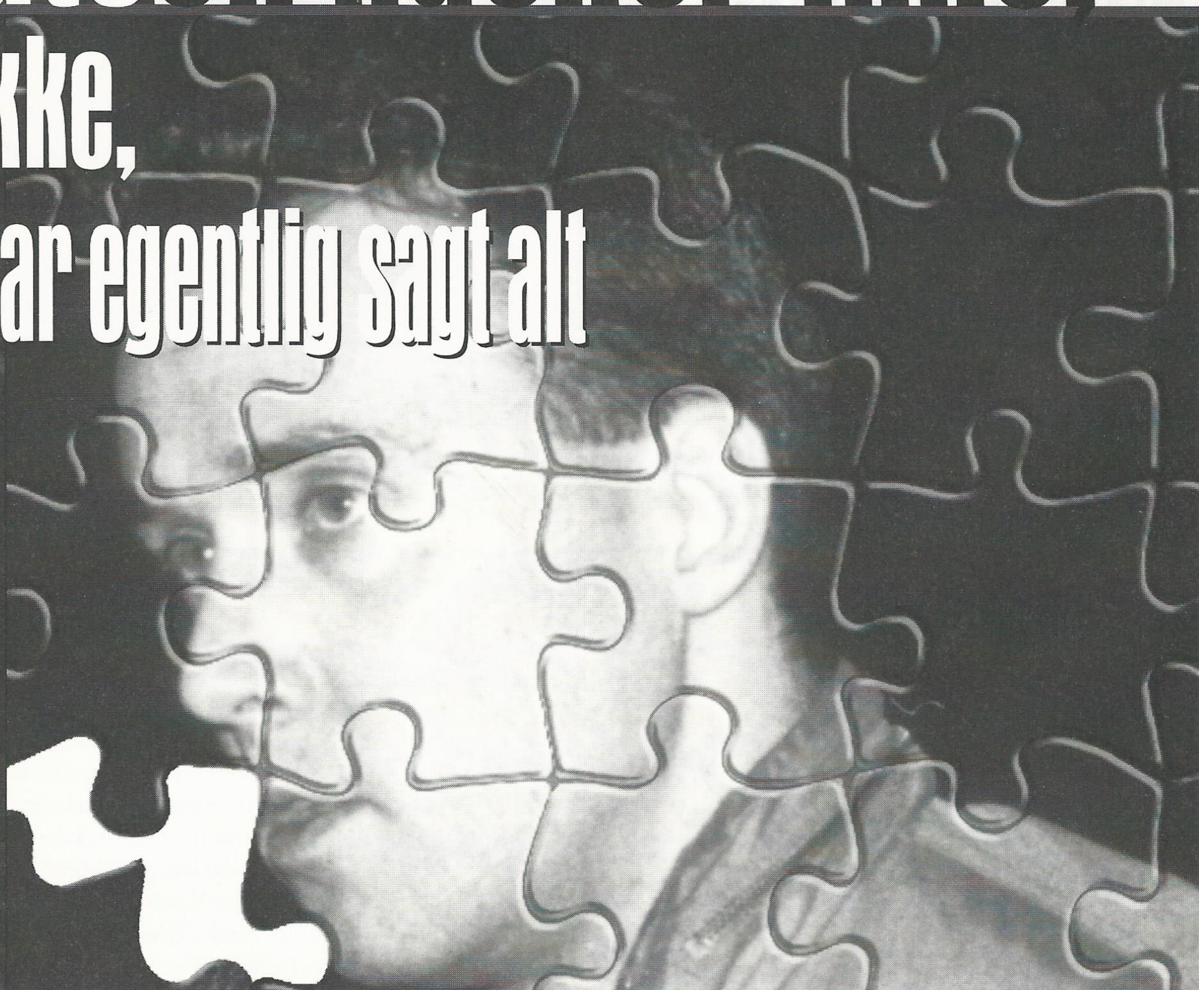

Knut Hedbo , fra Zorn 88 og NNSB i Skien, har etter et år på vann og brød blitt litt tynnere i linningen. Likevel er han lett gjenkjennelig i de samme klærne som han brukte under Hessmarsjen i 1996 i Roskilde.

Terje Halvorsen (han lille med skjerfet), som er medlem i både den «moderate nasjonalistorganisasjonen» Forente Nasjonalister og NNSB, har deltatt på Hessmarsj i Danmark tidligere. Da ble han identifisert av Antifascistisk Aksjon, kanskje er det derfor han denne gangen er så godt maskert?

Knutsen husker ikke, vet ikke, men har egentlig sagt alt

Michael Knutsen måtte møte for to likemenn og en dommer for å ha solgt og annonsert for en cd med det tyske nazibandet «Landser». I retten fikk Cand. Polit. Knutsen et akutt anfall av hukommelsestap og kunne slett ikke huske å har hørt cd-en før han ga den til politiet. Han kunne heller ikke huske hvem som er med i salgsorganet NordEffekter eller hvem som hadde importert cd-en. Dette akutte anfallet av amnesi var svært virkningsfullt, og Michael Knutsen ble frikjent på alle punkter.

I tillegg til brudd på rasismeparagrafen var Michael Knutsen også stevnet for retten for tumultene som oppstod natt til 1. november 1998 i Jessheim sentrum (se fyldigere artikkel annet sted i bladet), der en gruppe nazister marsjerte og ropte Sieg heil og strakk på høyrearmen. Heller ikke under denne episoden kunne Michael Knutsen huske å ha fått med seg at politiet hadde bedt dem om å fjerne seg. Han hadde absolutt ikke drukket mer enn en gjennomsnittlig industriarbeider - og kunne heller ikke, mente han, lastes for å ha brutt drukkenskapsloven.

Selv om Michael Knutsen i retten fortalte at han ikke kunne huske hvem som står bak NordEffekter, som han forklarte bestod av flere forskjellige organisasjoner, kunne aktor lese høyt fra avhør der Michael Knutsen tydligvis hadde fortalt i inngående detalj om hvordan Nord-Effekter var organisert og om hvor mange cd-er Landser hadde solgt. Så selv om Knutsen ønsker å framstå som en mann som ikke tyster på sine kamerater har nok han, som sine meningsfeller i nazimiljøet, fortalt POT alt de trenger å vite. Michael Knutsen tok til og med kontakt med politiet for å spørre om Fritt Forum holdt seg innenfor rasismeparagrafen.

Konklusjonen på dommen av 20. november 1998 må være at det skal fortsatt mye til for å dømmes for rasisme i Norge og at selv om Michael Knutsen i rettens øyne er en slags Knut Bjørnsen i nazimiljøet, vet vi at han heller kan sees på som en slags Cruela de Ville.

IF MUMIA DIE

THERE WILL BE FIRE IN THE SKY

DEMONSTRASJON

UTENFOR DEN AMERIKANSKE AMBASSADEN KL. 14.00
LØRDAGEN ETTER UNDERSKRIVELSE AV HENRETTELSESORDREN.